

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำวิจัยสภาพการดำเนินงานและผลสำเร็จของการบริหารจัดการห้องเรียนคู่ขนานออทิสติก ของโรงเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องรายละเอียดดังนี้

1. พระราชบัญญัติการศึกษาที่เกี่ยวข้อง
 - 1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ
 - 1.2 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ
 - 1.3 พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ
2. ความรู้เกี่ยวกับบุคคลออทิสติก
 - 2.1 ความหมายของบุคคลออทิสติก
 - 2.2 ลักษณะของบุคคลออทิสติก
 - 2.3 เกณฑ์การวินิจฉัยโรคออทิสติก
 - 2.4 การดูแลรักษาบุคคลออทิสติก
 - 2.5 การฝึกบุคคลออทิสติก
3. การดำเนินงานห้องเรียนคู่ขนานสำหรับบุคคลออทิสติก
 - 3.1 การจัดห้องเรียนคู่ขนานออทิสติก
 - 3.2 การคัดกรอง คัดแยก วินิจฉัย
 - 3.3 การจัดการเรียนการสอน
 - 3.4 เทคนิควิธีการสอน
 - 3.5 การใช้หลักสูตรสำหรับนักเรียนออทิสติก
 - 3.6 การวัดและประเมินผล
 - 3.7 การนิเทศ กำกับ ติดตาม

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศ

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

พระราชบัญญัติการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

1. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา สำหรับคนพิการ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 ระบุว่า มาตรา 4 คัดค้านหรือ
ความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง
ปวงชนชาวไทยย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญเสมอกัน สิทธิและเสรีภาพของ
ปวงชนชาวไทย

มาตรา 25 สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย นอกจากที่บัญญัติคุ้มครอง
ไว้เป็นการเฉพาะในรัฐธรรมนูญแล้ว การใดที่มีได้ห้ามหรือจำกัดไว้ในรัฐธรรมนูญหรือใน
กฎหมายอื่น บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพที่จะทำเช่นนั้นได้และได้รับความคุ้มครอง
ตามรัฐธรรมนูญ ตราบเท่าที่การใช้สิทธิหรือเสรีภาพเช่นว่านั้นไม่กระทบกระเทือนหรือเป็น
อันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และไม่
ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น

มาตรา 27 บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับ
ความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกันการเลือกปฏิบัติ
โดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติภาษา
เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจ
หรือสังคมความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัด
ต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้

มาตรา 34 บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน
การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น การจำกัดเสรีภาพดังกล่าวจะ
กระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเฉพาะเพื่อรักษา
ความมั่นคงของรัฐ เพื่อคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น เพื่อรักษาความสงบ
เรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกันสุขภาพของประชาชนเสรีภาพ
ทางวิชาการย่อมได้รับความคุ้มครอง แต่การใช้เสรีภาพนั้นต้องไม่ขัดต่อหน้าที่ของปวงชน

ชาวไทยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และต้องเคารพและไม่ปิดกั้นความเห็นต่างของบุคคลอื่น

สิทธิในการได้รับบริการสาธารณสุขและสวัสดิการจากรัฐ

มาตรา 47 บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับบริการสาธารณสุขของรัฐบุคคล 4 ผู้ยากไร้ย่อมมีสิทธิได้รับบริการสาธารณสุขของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตามที่กฎหมายบัญญัติบุคคลย่อมมีสิทธิได้รับการป้องกันและขจัดโรคติดต่ออันตรายจากรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

2. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542, หน้า 5) มีข้อความที่ระบุเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษาและแนวทางการจัดการศึกษาซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการไว้หลายมาตรา ในที่นี้จะขอยกเฉพาะมาตราที่เกี่ยวข้องดังนี้

หมวด 2 สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา

มาตรา 10 การจัดการศึกษา ต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษา ขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพหรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ การศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสอง ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษ ต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสมโดย คำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น

หมวด 4 แนวการจัดการศึกษา

มาตรา 22 อธิบายว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคน

มีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ

มาตรา 29 ระบุ ให้สถานศึกษาร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนโดยจัดการกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชน เพื่อให้ชุมชนมีการจัดการศึกษาอบรม มีการแสวงหาความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร และรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญาและวิทยาการต่างๆ เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการ รวมทั้งหาวิธีการสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การ พัฒนาระหว่างชุมชน

มาตรา 30 ระบุ ให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพรวมทั้งส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อย่างเหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา

จากมาตราต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วนี้แสดงให้เห็นว่าการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษนั้นนอกจากครูจะต้องดำเนินการให้เหมาะสมสอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียนแล้วยังต้องหาวิธีการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม

3. พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556) ระบุว่า เพื่อมิให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมเพราะเหตุสภาพทางกายหรือสุขภาพ รวมทั้งให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ ตลอดจนจรรยาบรรณให้รัฐต้องสงเคราะห์คนพิการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้ ตามพระราชบัญญัติ มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“คนพิการ” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่างๆ และมีความจำเป็นเป็นพิเศษ

ที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ ตามประเภทและหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ประกาศกำหนด ตามประกาศกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เรื่อง ประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2555 “ข้อ 3 ให้กำหนดประเภทความพิการดังนี้ (1) ความพิการทางการเห็น (2) ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย (3) ความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย (4) ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม (5) ความพิการทางสติปัญญา (6) ความพิการทางการเรียนรู้ (7) ความพิการทางออทิสติก” ให้ผู้ประกอบการวิชาชีพเวชกรรมเป็นผู้ตรวจวินิจฉัยและออกใบรับรองความพิการเพื่อประกอบคำขอมีบัตรประจำตัวคนพิการ เว้นแต่นายทะเบียนเห็นว่าเป็นความพิการที่มองเห็นได้โดยประจักษ์ไม่ต้องให้มีการตรวจวินิจฉัยก็ได้ “การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ” หมายความว่า การเสริมสร้างสมรรถภาพหรือความสามารถของคนพิการให้มีสภาพที่ดีขึ้น หรือดำรงสมรรถภาพหรือความสามารถที่มีอยู่เดิมไว้โดยอาศัยกระบวนการทางการแพทย์ การศาสนา การศึกษา สังคม อาชีพ หรือกระบวนการอื่นใด เพื่อให้คนพิการได้มีโอกาสทำงานหรือดำรงชีวิตในสังคมอย่างเต็มศักยภาพ

มาตรา 15 การกำหนดนโยบาย กฎ ระเบียบ มาตรการ โครงการ หรือวิธีปฏิบัติของหน่วยงานของรัฐ องค์กรเอกชน หรือบุคคลใดในลักษณะที่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อคนพิการจะกระทำมิได้ การกระทำในลักษณะที่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อคนพิการตามวรรคหนึ่งให้หมายความรวมถึงการกระทำหรืองดเว้นกระทำการที่แม้จะมีได้มุ่งหมายให้เป็นการเลือกปฏิบัติต่อคนพิการโดยตรง แต่ผลของการกระทำนั้นทำให้คนพิการต้องเสียสิทธิประโยชน์ที่ควรจะได้รับเพราะเหตุแห่งความพิการด้วยการเลือกปฏิบัติที่มีเหตุผลทางวิชาการ จารีตประเพณี หรือประโยชน์สาธารณะสนับสนุนให้กระทำได้ตามความจำเป็นและสมควรแก่กรณี ไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรมตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง แต่ผู้กระทำการนั้นจะต้องจัดให้มีมาตรการช่วยเหลือเยียวยาหรือรักษาซึ่งสิทธิหรือประโยชน์แก่คนพิการตามความจำเป็นเท่าที่จะกระทำได้

มาตรา 19 เพื่อประโยชน์ในการได้รับสิทธิตามมาตรา 20 คนพิการอาจยื่นคำขอมีบัตรประจำตัวคนพิการต่อนายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนจังหวัด ณ สำนักงานทะเบียนกลาง สำนักงานทะเบียนจังหวัด หรือสถานที่อื่นตามระเบียบที่

คณะกรรมการกำหนดกรณีที่คนพิการเป็นผู้เยาว์ คนเสมือนไร้ความสามารถหรือคนไร้ความสามารถหรือในกรณีที่คนพิการมีสภาพความพิการถึงขั้นไม่สามารถไปยื่นคำขอด้วยตนเองได้ ผู้ปกครอง ผู้พิทักษ์ ผู้อนุบาลหรือผู้ดูแลคนพิการ แล้วแต่กรณี จะยื่นคำขอแทนก็ได้ แต่ต้องนำหลักฐานว่าเป็นคนพิการไปแสดงต่อนายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนจังหวัด แล้วแต่กรณีด้วยการยื่นคำขอมิบัตรประจำตัวคนพิการและการออกบัตร การกำหนดสิทธิหรือการเปลี่ยนแปลงสิทธิ การขอสิทธิพิเศษของคนพิการ และอายุบัตรประจำตัวคนพิการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดในระเบียบ (บัตรประจำตัวคนพิการมีอายุ 6 ปี)

มาตรา 20 คนพิการมีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ ดังต่อไปนี้ (1) การศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติหรือแผนการศึกษาแห่งชาติตามความเหมาะสมในสถานศึกษาเฉพาะหรือในสถานศึกษาทั่วไป หรือการศึกษาทางเลือกหรือการศึกษานอกระบบโดยให้หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาสำหรับคนพิการให้การสนับสนุนตามความเหมาะสม

พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 และ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 (ราชกิจจานุเบกษา, 2556, หน้า 1 – 4) ซึ่งว่าด้วยการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการมีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลทั่วไป จึงจำเป็นต้องจัดให้คนพิการมีสิทธิและโอกาสได้รับการบริการและความช่วยเหลือทางการศึกษาเป็นพิเศษตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ ดังนั้น เพื่อให้การบริการและการให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการในด้านการศึกษาเป็นไปอย่างทั่วถึงทุกระบบและทุกระดับการศึกษา

มาตรา 5 กำหนดให้คนพิการมีสิทธิได้รับการศึกษาดังนี้ (1) ได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการจนตลอดชีวิตพร้อมทั้งได้รับเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา (2) เลือกบริการทางการศึกษา สถานศึกษา ระบบและรูปแบบการศึกษา โดยคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจความถนัดและความต้องการจำเป็นพิเศษของบุคคลนั้น (3) ได้รับการศึกษาที่มีมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษารวมทั้งการจัดหลักสูตรกระบวนการเรียนรู้ การทดสอบทางการศึกษา ที่เหมาะสมสอดคล้องกับความ

ต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการแต่ละประเภทและบุคคล

มาตรา 7 ให้สถานศึกษาของรัฐและเอกชนที่จัดการเรียนร่วม
สถานศึกษาเอกชนการกุศล ที่จัดการการศึกษาสำหรับคนพิการโดยเฉพาะและศูนย์ การ
เรียนเฉพาะความพิการ ที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน ได้รับเงินอุดหนุนและความ
ช่วยเหลือเป็นพิเศษจากรัฐ

มาตรา 8 ให้สถานศึกษาในทุกสังกัดจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะ
บุคคล โดยให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ และต้องมีการ
ปรับปรุงแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ตามหลักเกณฑ์และ
วิธีการที่กำหนดในประกาศกระทรวง สถานศึกษาในทุกสังกัดและศูนย์การเรียนเฉพาะ
ความพิการอาจจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ทั้งในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย
ในรูปแบบที่หลากหลายทั้งการเรียนร่วม การจัดการศึกษา เฉพาะความพิการ รวมถึงการ
ให้บริการฟื้นฟูสมรรถภาพ การพัฒนาศักยภาพในการดำรงชีวิตอิสระ การพัฒนาทักษะ
พื้นฐานที่จำเป็น การฝึกอาชีพ หรือการบริการอื่นใดให้สถานศึกษาในทุกสังกัด
จัดสภาพแวดล้อม ระบบสนับสนุนการเรียนการสอน ตลอดจน บริการเทคโนโลยี
สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ที่คนพิการ
สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้สถานศึกษาใดปฏิเสธไม่รับคนพิการเข้าศึกษา ให้ถือเป็น
การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามกฎหมายให้สถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
สนับสนุนผู้ดูแลคนพิการและประสานความร่วมมือจากชุมชนหรือนักวิชาชีพเพื่อให้คน
พิการได้รับการศึกษาทุกระดับ หรือบริการทางการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการ
จำเป็นพิเศษของคนพิการเกี่ยวกับท้องถิ่น

มาตรา 10 เพื่อประโยชน์ในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการให้
ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ ข้อกำหนด ระเบียบหรือประกาศ แล้วแต่
กรณี ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และมาตรา 19 ให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มีหน้าที่ดำเนินการจัดการศึกษาโดยเฉพาะการจัดการเรียนร่วม การนิเทศ กำกับ ติดตาม
เพื่อให้คนพิการได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพตามที่กฎหมายกำหนด เพื่อให้
การดำเนินการบรรลุวัตถุประสงค์ตามวรรคหนึ่ง ให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
ขั้นพื้นฐานให้การสนับสนุนทรัพยากร องค์ความรู้ และบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะ
ด้านแก่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ (2552, หน้า 1) ได้กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์

ของคนพิการทางการศึกษา พ.ศ. 2552 อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 3 และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ จึงออกประกาศกำหนดประเภท และหลักเกณฑ์ของคนพิการทางการศึกษา ไว้ดังต่อไปนี้ ข้อ 1 ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคนพิการทางการศึกษา พ.ศ. 2552” ข้อ 2 ประเภทของคนพิการ มีดังต่อไปนี้ (1) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น (2) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (3) บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (4) บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (5) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (6) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา (7) บุคคลที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรม หรืออารมณ์ (8) บุคคลออทิสติก (9) บุคคลพิการซ้อน ข้อ 3 การพิจารณาบุคคลที่มีความบกพร่องเพื่อจัดประเภทของคนพิการให้มีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552 หน้า 45 – 47)

1. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น ได้แก่ บุคคลที่สูญเสียการเห็นตั้งแต่ระดับเล็กน้อยจนถึงตาบอดสนิท ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภทดังนี้
 - 1.1 คนตาบอด หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการเห็นมาก จนต้องใช้สื่อสัมผัสและสื่อเสียงหากตรวจวัดความชัดของสายตาสายตาข้างดีเมื่อแก้ไขแล้ว อยู่ในระดับ 6 ส่วน 60 (6/60) หรือ 20 ส่วน 200 (20/200) จนถึงไม่สามารถรับรู้เรื่องแสง
 - 1.2 คนเห็นเลือนราง หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการเห็น แต่ยังสามารถอ่านอักษรตัวพิมพ์ขยายใหญ่ด้วยอุปกรณ์เครื่องช่วยความพิการ หรือเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก หากวัดความชัดของสายตาสายตาข้างดีเมื่อแก้ไขแล้วอยู่ในระดับ 6 ส่วน 18 (6/18) หรือ 20 ส่วน 70 (20/70)
2. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้แก่ บุคคลที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ระดับหูตึงน้อยจนถึงหูหนวก ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้
 - 2.1 คนหูหนวก หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการได้ยินมากจนไม่สามารถเข้าใจการพูดผ่านทางการได้ยินไม่ว่าจะใส่หรือไม่ใส่เครื่องช่วยฟัง ซึ่งโดยทั่วไปหากตรวจการได้ยินจะมีการสูญเสียการได้ยิน 90 เดซิเบลขึ้นไป
 - 2.2 คนหูตึง หมายถึง บุคคลที่มีการได้ยินเหลืออยู่เพียงพอที่จะได้ยินการพูดผ่านทางการได้ยิน โดยทั่วไปจะใส่เครื่องช่วยฟัง ซึ่งหากตรวจวัดการได้ยินจะมีการสูญเสียการได้ยินน้อยกว่า 90 เดซิเบล ลงมาถึง 26 เดซิเบล

3. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ได้แก่ บุคคลที่มีความจำกัดอย่างชัดเจนในการปฏิบัติตน (Functioning) ในปัจจุบัน ซึ่งมีลักษณะเฉพาะ คือ ความสามารถทางสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญร่วมกับความจำกัดของทักษะการปรับตัวอีกอย่างน้อย 2 ทักษะจาก 10 ทักษะ ได้แก่ การสื่อความหมาย การดูแลตนเอง การดำรงชีวิตภายในบ้านทักษะทางสังคม/การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การรู้จักใช้ทรัพยากรในชุมชน การรู้จักดูแลควบคุมตนเอง การนำ ความรู้มาใช้ในชีวิตประจำวัน การทำงาน การใช้เวลาร่าง การรักษาสุขภาพอนามัยและความปลอดภัย ทั้งนี้ได้แสดงอาการดังกล่าวก่อนอายุ 18 ปี

4. บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้

4.1 บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว ได้แก่ บุคคลที่มีอวัยวะไม่สมบูรณ์หรือขาดหายไป กระดูกหรือกล้ามเนื้อผิดปกติ มีอุปสรรคในการเคลื่อนไหวความบกพร่องดังกล่าวอาจเกิดจากโรคทางระบบประสาท โรคของระบบกล้ามเนื้อและกระดูกการไม่สมประกอบ มาแต่กำเนิด อุบัติเหตุและโรคติดต่อ

4.2 บุคคลที่มีความบกพร่องทางสุขภาพ ได้แก่ บุคคลที่มีความเจ็บป่วยเรื้อรังหรือมีโรคประจำตัวซึ่งจำเป็นต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง และเป็นอุปสรรคต่อการศึกษา ซึ่งมีผลทำให้เกิดความจำเป็นต้องได้รับการศึกษาพิเศษ

5. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ได้แก่ บุคคลที่มีความผิดปกติในการทำงานของสมองบางส่วนที่แสดงถึงความบกพร่องในกระบวนการเรียนรู้ที่อาจเกิดขึ้นเฉพาะความสามารถด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้าน คือ การอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ ซึ่งไม่สามารถเรียนรู้ในด้านที่บกพร่องได้ ทั้งที่มีระดับสติปัญญาปกติ

6. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา ได้แก่ บุคคลที่มีความบกพร่องในการเปล่งเสียงพูด เช่น เสียงผิดปกติ อัตราความเร็วและจังหวะการพูดผิดปกติ หรือบุคคลที่มีความบกพร่อง ในเรื่องความเข้าใจหรือการใช้ภาษาพูด การเขียน หรือระบบสัญลักษณ์อื่นที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งอาจเกี่ยวกับรูปแบบ เนื้อหาและหน้าที่ของภาษา

7. บุคคลที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรม หรืออารมณ์ ได้แก่ บุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากปกติเป็นอย่างมาก และปัญหาทางพฤติกรรมนั้นเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นผลจากความบกพร่องหรือความผิดปกติทางจิตใจหรือสมองในส่วนของ

การรับรู้ อารมณ์หรือความคิด เช่น โรคจิตเภท โรคซึมเศร้า โรคสมองเสื่อม เป็นต้น

8. บุคคลออทิสติก ได้แก่ บุคคลที่มีความผิดปกติของระบบการทำงานของสมองบางส่วนซึ่งส่งผลต่อความบกพร่องทางพัฒนาการด้านภาษา ด้านสังคม และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมีข้อจำกัดด้านพฤติกรรม หรือมีความสนใจจำกัดเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยความผิดปกตินั้นค้นพบได้ก่อนอายุ 30 เดือน

9. บุคคลพิการซ้อน ได้แก่ บุคคลที่มีสภาพความบกพร่องหรือความพิการมากกว่าหนึ่งประเภทในบุคคลเดียวกัน

จากพระราชบัญญัติการศึกษาที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้

เป็นการจัดการศึกษาที่ยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือแรกพบความพิการและช่วยเหลือในด้านการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการโดยเป็นการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของแต่ละบุคคล เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น ความบกพร่องทางการได้ยิน ความบกพร่องทางสติปัญญา ความบกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหวหรือสุขภาพ ความบกพร่องทางการเรียนรู้ ความบกพร่องทางอารมณ์หรือพฤติกรรม ออทิสติก และความพิการซ้อน ได้อย่างทั่วถึงทุกระบบและทุกระดับ โดยการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล IEP แผนการสอนเฉพาะบุคคล IIP และการได้รับบริการ สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ที่รัฐต้องจัดให้

ความรู้เกี่ยวกับบุคคลออทิสติก

1. ความหมายของบุคคลออทิสติก

เพ็ญแข ลีมศิลา (2540, หน้า 1) อ้างถึงใน พันธุ์ตรา สามารถ ได้อธิบายถึงความหมายของเด็กบุคคล หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติ และความล่าช้าทางพัฒนาการทางสังคม ด้านการสื่อความหมาย ภาษา และจินตนาการ ซึ่งมีสาเหตุเกี่ยวข้องกับความผิดปกติทางกายภาพ เนื่องจากมีหน้าที่ของสมองบางส่วนทำงานผิดปกติไป

ผดุง อารยะวิญญู (2546, หน้า 143) อ้างถึงใน พันธุ์ตรา สามารถ ได้อธิบายถึงความหมายของบุคคลออทิสติก หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องอย่างรุนแรง

ในการสื่อความหมาย พฤติกรรม สังคม และการเรียน ความบกพร่องมักเกิดขึ้นในวัยเด็ก เด็กเหล่านี้จะมีปัญหาในการใช้ความคิด สถิติปัญญา การรับรู้ ซึ่งเป็นผลให้เด็กไม่สามารถเรียนรู้ได้ดี ขาดความเข้าใจในวิชาที่เรียน มีปัญหาในการสื่อสารและการคบเพื่อน

พันธิตา สามารถ (2550, หน้า 9) ได้อธิบายถึง ความหมายของบุคคล ออทิสติก หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการ มีความล่าช้าทางพัฒนาการ ด้านสังคม การสื่อความหมาย ภาษา และจินตนาการ มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ อย่างชัดเจน เนื่องจากจากหน้าที่ของสมองบางส่วนทำงานผิดปกติ

ปนัดดา วงศ์จันตา (2551, บทคัดย่อ) ได้อธิบายถึง ความหมายของเด็ก ออทิสติก หมายถึง ออทิสซึม เป็นความผิดปกติทางพัฒนาการที่มีรายงานครั้งแรก ในปี 1943 โดยนายแพทย์ Leo Kanner จิตแพทย์เด็กชาวอเมริกัน โดยมีความผิดปกติของ พัฒนาการทางระบบประสาท ซึ่งส่งผลให้มีความบกพร่องด้านการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม กับบุคคลอื่น ไม่รู้จักสร้างความสัมพันธ์หรือความผูกพันต่อบุคคลอื่น มีความยุ่งยาก ในการสื่อสาร ตลอดจนมีรูปแบบของพฤติกรรมซ้ำๆ ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง บุคคล ออทิสติกบางคนมีความสามารถดีกว่าบุคคลทั่วไป

กระทรวงศึกษาธิการ (2552, หน้า 47) ได้ให้ความหมายของบุคคล ออทิสติก หมายถึง บุคคลที่มีความผิดปกติของระบบการทำงานของสมองบางส่วน ซึ่งส่งผลต่อความบกพร่องทางพัฒนาการด้านภาษา ด้านสังคมและการปฏิสัมพันธ์ ทางสังคม และมีข้อจำกัดด้านพฤติกรรม หรือมีความสนใจจำกัดเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยความผิดปกตินั้นค้นพบได้ก่อนอายุ 30 เดือน

สมพร หวานเสร์จ (2552, หน้า 2) ให้ความหมายของบุคคลออทิสติกไว้ว่า บุคคลออทิสติก คือ บุคคลที่มีความผิดปกติของพัฒนาการทางระบบประสาท ซึ่งส่งผล ต่อความบกพร่องด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม มีความยุ่งยากในการสื่อสารตลอดทั้งมี รูปแบบพฤติกรรมซ้ำๆ บุคคลออทิสติกมีอาการอายุก่อน 3 ปี ลักษณะเหล่านี้ถือได้ว่าเป็น อาการหลักของบุคคลออทิสติกสเปคตรัม พฤติกรรมผิดปกติที่ปรากฏ คือ การขาด ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ไม่เข้าใจภาษาหรือไม่มีภาษาพูด สนใจสิ่งของหรือกิจกรรมซ้ำๆ และต่อต้านการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม ซึ่งเราจะเรียกคนที่เป็นโรคออทิสซึมว่า บุคคลออทิสติก

เบญจมาศ พระธานีและคณะ (2554, หน้า 7) ได้ให้ความหมายของ ออทิสติก (Autistic child) เป็นโรคผิดปกติทางสมอง ทำให้มีอาการพัฒนาการล่าช้า

ทางการพูด การสื่อภาษา การเข้าใจภาษา ผิดปกติในด้านอารมณ์ การสนใจบุคคลอื่นและมีความผิดปกติทางพฤติกรรม เช่น การทำอะไรซ้ำๆ การกรีดร้อง ชนผิดปกติ อาการจะแสดงให้เห็นตั้งแต่วัยทารกจนถึงอายุ 3 ปี ขึ้นอยู่กับการสังเกตของผู้ปกครอง และการนำมาพบแพทย์

ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เลขา (2556) ได้อธิบายถึง ความหมายของเด็กออทิสติกไว้ว่า เด็กออทิสติก หมายถึง เด็กไม่สูงลิ้นกับใคร ไม่มองหน้า ไม่แสดงออกทางสีหน้า ไม่แสดงท่าทางประกอบการสนทนา พูดข้อความประโยคซ้ำๆ ใช้ถ้อยคำไม่ตรงกับ ความหมายที่แท้จริง พูดซ้ำ หรือไม่พูดสื่อสารไม่ได้ ไม่สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ ไม่เข้าใจสภาพทางอารมณ์และสังคมของผู้อื่น ไม่เข้าใจพฤติกรรมทางสังคมของผู้อื่น มีพฤติกรรมคงที่ซ้ำๆ เปลี่ยนแปลงยาก ไม่มีสมาธิวอกแวก มีความกลัววิตกกังวล ความเครียด ความก้าวร้าว มีความหงุดหงิด ฉุนเฉียวและโกรธง่าย บางครั้งอารมณ์ดีและร้ายสลับกันอย่างต่อเนื่อง มีความแปรปรวนทางอารมณ์สูง เด็กขาดความไวในการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น และขาดความเข้าใจในตนเอง

สถาบันราชานุกูล (2557, หน้า 261) ได้อธิบายถึง ความหมายของเด็กออทิสติก หมายถึง เด็กที่มีอาการผิดปกติของสมองซึ่งเกิดขึ้นในวันเด็ก ยังไม่สามารถหาสาเหตุที่แน่ชัดได้ พบว่ามีแนวโน้มสูงขึ้นในทุกประเทศทั่วโลก พบในเพศชายมากกว่าเพศหญิง ถึงแม้ว่ายังไม่ทราบสาเหตุที่แน่ชัด ก็เชื่อว่าทำอะไรไม่ได้เลย เนื่องจากการดูแลช่วยเหลือในปัจจุบันสามารถช่วยให้เด็กกลุ่มนี้ดีขึ้นได้มาก โดยเฉพาะถ้าได้รับการวินิจฉัย และดูแลช่วยเหลืออย่างเหมาะสมตั้งแต่อายุน้อยๆ และทำอย่างต่อเนื่อง

สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ (2558, หน้า 187 – 189) ได้อธิบายถึง ความหมาย นักเรียนออทิสติก หมายถึง นักเรียนที่มีความผิดปกติของระบบการทำงานของสมองบางส่วน ซึ่งส่งผลต่อความบกพร่องทางด้านพัฒนาการทางภาษา ด้านสังคม และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมีข้อจำกัดทางพฤติกรรมหรือมีความสนใจจำกัด เฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยความผิดปกตินั้นค้นพบได้ก่อนอายุ 30 เดือน เด็กไม่สนใจคนอื่นมีพฤติกรรมแปลกๆ สูญเสียความสามารถทางภาษาและทักษะ ผู้ปกครอง คุณครู รวมทั้งผู้ร่วมงาน ก็มีปัญหากับเด็กที่ไม่สนใจอย่างอื่น นอกจากพฤติกรรมที่ทำซ้ำซาก (ภาวะออทิสติกในแต่ละคนอาจมีความแตกต่างกันไป สิบคนก็สิบอย่างมากมายต่างกัน แต่ก็มีภาวะบางอย่างที่แสดงออกร่วมกัน พูดกันโดยทั่วไปว่า ไม่สบตา ไม่พาที ไม่ชี้นิ้ว) ไม่สบตา ก็คือ ไม่สบตากับคนอื่น ขาดปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น

ไม่พาที ก็คือ ไม่พูดโดยที่ไม่ได้สูญเสียการได้ยิน อาจะฟังคำสั่งเข้าใจ แต่ก็ไม่พูด

ไม่ชี้นิ้ว ก็คือ ไม่สามารถแสดงความต้องการของตนเอง โดยการชี้นิ้ว บอกได้ อาการที่แสดงให้เห็นชัดเจนคือ มักจะจับมือคนอื่นไปหยิบสิ่งของที่ตนเองอยากได้

จรีลักษณ์ รัตนาพันธ์ (2559, หน้า 26) ได้อธิบายถึง ความหมายของเด็ก ออทิสติก หมายถึง เด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทหนึ่งที่มีภาวะมีความผิดปกติ ด้านพัฒนาการสังคม อารมณ์ และการสื่อสาร อาจมีหรือไม่มีภาวะปัญญาอ่อนร่วมด้วย ในขณะที่บางคนมีความสามารถพิเศษร่วมด้วย อาการแรกพบในช่วงอายุ 30 - 36 เดือน หรือ 3 ขวบแรกเด็กกลุ่มนี้จะไม่มีความผิดปกติเกี่ยวกับพัฒนาการทางร่างกาย ยกเว้นในกรณีภาวะปัญญาอ่อนร่วมด้วยก็จะมีพัฒนาการทางร่างกายล่าช้า

จากความหมายของบุคคลออทิสติก ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ เด็กออทิสติก เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการด้านการสื่อความหมาย พัฒนาการสังคม อารมณ์ ไม่สบตาบุคคลอื่น ขาดปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ไม่พูดโดยที่ไม่ได้สูญเสียการได้ยิน อาจะฟังคำสั่งเข้าใจ แต่ก็ไม่พูด ไม่สามารถแสดงความต้องการของตนเอง โดยการชี้นิ้วบอกได้ อาการที่แสดงให้เห็นชัดเจนคือ มักจะจับมือคนอื่นไปหยิบสิ่งของที่ตนเองอยากได้ ไม่ว่าจะเป็นการใช้สีหน้า ท่าทาง หรือการใช้ภาษาถ้อยคำ มีปัญหาทางพฤติกรรม มีปัญหาทางสังคม มีพฤติกรรมที่แปลกๆ ซ้ำๆ มีพัฒนาการในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

2. ลักษณะของบุคคลออทิสติก

มีนักวิชาการและหน่วยงานได้กล่าวถึงลักษณะของบุคคลออทิสติก ไว้ดังนี้ สถาบันราชานุกูล (2555, หน้า 7) ได้กล่าวถึงลักษณะของบุคคลออทิสติกไว้ดังนี้ โรคออทิสติก (Autistic Disorder) หรือออทิสซึม เป็นความผิดปกติของสมองแบบหนึ่งที่เกิดขึ้นในวัยเด็ก โดยจะแสดงอาการผิดปกติออกมาใน 3 ด้านใหญ่ๆ ได้แก่ 1) ความผิดปกติทางสังคมและปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น 2) ความผิดปกติทางภาษาและการสื่อสารและ 3) ความผิดปกติทางอารมณ์และพฤติกรรม

สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ (2556, หน้า 5) ได้กล่าวถึง ลักษณะของบุคคลออทิสติก ไว้ดังนี้ บุคคลออทิสติกแต่ละคนมีความแตกต่างกันมาก บางคนที่ได้รับผลกระทบจากออทิสซึมเพียงเล็กน้อยอาจมีพัฒนาการช้า ด้านภาษาเพียงเล็กน้อยและมีปัญหาด้านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมากกว่า บางคนมีการใช้คำพูด ความจำ หรือทักษะ

ทางด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Skills) อยู่ในระดับปกติหรือสูงกว่าระดับปกติ แต่จะมีปัญหา
ในด้านการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน เช่น การข้ามถนน การซื้อสินค้า เป็นต้น

จรัลลักษณ์ รัตนพันธ์ (2559, หน้า 27) ได้กล่าวถึงลักษณะของบุคคล
ออทิสติกไว้ดังนี้ เด็กออทิสติก หรือบุคคลออทิสติกบางรายมีลักษณะที่พอสังเกตได้ดังนี้

1. การสูญเสียทางด้านสังคมและการไม่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น
อาการที่เห็นได้ชัด คือ การไม่สนใจผู้อื่น เฉยเมย แสดงที่ทำไม่รู้อ้อนรู้หนาว ไม่รู้จักช่วย
ตัวเองจากอันตรายต่างๆ ที่เกิดขึ้นใกล้ตัว เลียนแบบการกระทำของคนอื่นไม่เป็น ไม่ชอบ
เล่นกับคนอื่น ไม่สนใจที่จะมีเพื่อน มีพฤติกรรมเคลื่อนไหวที่ชอบทำเป็นประจำ
ส่วนใหญ่เหมือนอยู่ในโลกของตัวเอง

2. การสูญเสียด้านการสื่อความหมาย ทั้งที่ใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูด
เด็กกลุ่มนี้จะไม่เปล่งเสียงพูด หรือพูดผิดปกติทั้งการเปล่งเสียงและเนื้อหาการพูด พูดกับ
ใครไม่ได้นานและจะพูดเฉพาะเรื่องที่ตัวเองสนใจ

3. มีการกระทำซ้ำๆ อย่างเด่นชัดเด็กจะมีการเคลื่อนไหวของร่างกาย
ซ้ำๆ หรือสนใจกับสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวมากกว่าเด็กปกติ เสียสมาธิง่าย เช่น เมื่อมีคนเดิน
อยู่ภายนอกห้องเรียนก็จะหันไปดู หรือสนใจสิ่งที่เคลื่อนไหวไปมามากกว่าเด็กอื่น เช่น
สนใจมองพัดลมที่พัดอยู่ หรือดูลูกตุ้มนาฬิกา แม้สิ่งนั้นจะไม่ได้อยู่ด้านหน้าของตนเองก็จะ
หันไปมองอยู่เสมอ ทำสิ่งที่เคยทำซ้ำๆ สนใจในขอบเขตที่จำกัดและหมกมุ่นในรายละเอียด

จากลักษณะของบุคคลออทิสติก ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ ลักษณะของบุคคล
ออทิสติกที่เห็นได้ชัดประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ 1) ความผิดปกติทางสังคมและ
ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น การไม่สนใจผู้อื่น เฉยเมย แสดงที่ทำไม่รู้อ้อนรู้หนาว ไม่รู้จักช่วย
ตัวเองจากอันตรายต่างๆ ที่เกิดขึ้นใกล้ตัว 2) ความผิดปกติทางภาษาและการสื่อสาร เช่น
เด็กกลุ่มนี้จะไม่เปล่งเสียงพูด หรือพูดผิดปกติทั้งการเปล่งเสียงและเนื้อหาการพูด พูดกับ
ใครไม่ได้นานและจะพูดเฉพาะเรื่องที่ตัวเองสนใจและ 3) ความผิดปกติทางอารมณ์และ
พฤติกรรมสนใจมองพัดลมที่พัดอยู่ หรือดูลูกตุ้มนาฬิกา แม้สิ่งนั้นจะไม่ได้อยู่ด้านหน้าของ
ตนเองก็จะหันไปมองอยู่เสมอ ทำสิ่งที่เคยทำซ้ำๆ สนใจในขอบเขตที่จำกัดและหมกมุ่น
ในรายละเอียด เป็นต้น

3. เกณฑ์การวินิจฉัยโรคออทิสติก

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงเกณฑ์การวินิจฉัยโรคออทิสติกไว้ดังนี้

สมพร หวานเสร็จ (2552, หน้า 21) ได้กล่าวถึง เกณฑ์การวินิจฉัยโรค ออทิสติกไว้ดังนี้ การประเมินเพื่อให้บริการทางการศึกษา บุคคลออทิสติกมีลักษณะที่ หลากหลายและรุนแรงต่างกันตามอายุที่ปรากฏ เช่น ระดับความบกพร่องทางสติปัญญา พัฒนาการทางภาษา เป็นต้น การวินิจฉัยแบ่งระดับความบกพร่อง และการประเมิน ความสามารถนำไปสู่การวางแผนการช่วยเหลือที่เหมาะสมตามความต้องการจำเป็น ของแต่ละบุคคล เด็กที่มีภาวะในกลุ่มเดียวกัน ได้แก่ ออทิสติก แอสเพอร์เกอร์ ออทิสติก แบบอื่นๆ มีความบกพร่องทางพัฒนาการและความผิดปกติในรูปแบบเฉพาะอื่นๆ PDD-NOS (Pervasive Developmental Disorder-Not Otherwise Specified, Childhood Disintegrative Disorder) ควรได้รับการทางการศึกษา เช่นเดียวกับออทิสติก อาการการวินิจฉัยภาวะออทิสซึมในวัยเด็กเล็กอายุต่ำกว่าสองปี มักทำโดยผู้เชี่ยวชาญ เนื่องจากยังไม่มีเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพที่จะคัดกรองได้ชัดเจน เช่นเดียวกับการประเมิน ความบกพร่องทางการเห็นและการได้ยิน จึงควรสนับสนุนให้มีการคัดกรองตั้งแต่วัย เด็กเล็กอย่างเหมาะสมและประเมินโดยทีมสหวิทยาการ อย่างไรก็ตามนับว่าเป็นความ ทำหายที่พ่อแม่และครูจะช่วยกระตุ้นพัฒนาการด้านการสื่อสารและแก้ไขปัญหา พฤติกรรมในเด็กออทิสติกทันทีที่พบว่ามีความเสี่ยง และในอนาคตถ้ามีการพัฒนา แบบทดสอบที่ชัดเจนเหมาะสมกับเด็กเล็กได้แล้ว สามารถใช้ประเมินซ้ำได้อีกเพื่อให้มี ความชัดเจน ส่วนการติดตามผล และประเมินอย่างใกล้ชิดด้วยวิธีการที่เหมาะสมและ ต่อเนื่องประมาณ 1 - 2 ปี หลังจากการประเมินครั้งแรก

ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา (2560, หน้า 3) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การวินิจฉัยโรค ออทิสติกไว้ดังนี้ ตามเกณฑ์การวินิจฉัยโรคตามคู่มือการวินิจฉัยโรคทางจิตเวช ฉบับที่ 5 (DSM-5, 2013) จัดออทิสติกทุกสเปกตรัมอยู่ในกลุ่มการวินิจฉัยเดี่ยว ที่เรียกว่า “Autism Spectrum Disorder” มีคุณลักษณะหลัก 2 อย่าง คือ บกพร่องอย่างชัดเจนในการสื่อสาร ทางสังคม และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (social communication and social interaction) และมีแบบแผนพฤติกรรม ความสนใจ หรือ กิจกรรมที่จำกัดซ้ำๆ (restricted, repetitive patterns of behavior, interest or activities) โดยกำหนดหลักเกณฑ์ ดังนี้

A. บกพร่องอย่างชัดเจนในการสื่อสารทางสังคม และการมี ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในหลากหลายบริบท โดยแสดงออกดังนี้ (ภาวะปัจจุบันหรือจาก ประวัติก็ได้) 1) บกพร่องในการตอบสนองทางอารมณ์และสังคม (social-emotional reciprocity) 2) บกพร่องในการใช้ภาษาท่าทาง เพื่อการสื่อสารทางสังคม 3) บกพร่อง

ในการพัฒนา คงไว้และเข้าใจในสัมพันธภาพ

B. มีแบบแผนพฤติกรรม ความสนใจ หรือกิจกรรมที่จำกัดซ้ำๆ โดยแสดงออกอย่างน้อย 2 ข้อ ดังนี้ 1) โยกไปโยกมา (stereotyped) หรือมีการเคลื่อนไหว พุดจา หรือใช้วัตถุสิ่งของซ้ำๆ

จากเกณฑ์การวินิจฉัยบุคคลออทิสติก ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ การวินิจฉัยภาวะ ออทิสซึมหรือออทิสติกในวัยเด็กเล็กอายุต่ำกว่าสองปี มักทำโดยผู้เชี่ยวชาญเนื่องจากยังไม่มีความรู้หรือเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพที่จะคัดกรองได้ชัดเจน เช่นเดียวกับการประเมินความบกพร่องทางการเห็นและการได้ยิน จึงควรสนับสนุนให้มีการคัดกรองตั้งแต่วัยเด็กเล็กอย่างเหมาะสมและประเมินโดยทีมสหวิทยาการ โดยจะวินิจฉัยความผิดปกติอยู่ 2 ด้าน ดังนี้ 1) การสื่อสารทางสังคม และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและ 2) พฤติกรรมความสนใจ หรือกิจกรรมที่จำกัดซ้ำๆ

4. การดูแลรักษาบุคคลออทิสติก

มีนักวิชาการและหน่วยงานได้กล่าวถึงการดูแลรักษาบุคคลออทิสติกไว้ดังนี้

จุฑามาส วรโชติกำจร (2554, หน้า 12) ได้กล่าวถึง การดูแลรักษาบุคคลออทิสติกไว้ดังนี้ การดูแลรักษาและฝึกกระตุ้นพัฒนาการตั้งแต่เริ่มแรกสามารถช่วยเหลือให้บุคคลออทิสติกมีพัฒนาการที่ดีขึ้นได้ บางคนสามารถใช้ชีวิตในสังคมได้ไม่ต่างจากคนทั่วไป ไม่เป็นภาระแก่ครอบครัว รวมถึงมีศักยภาพในการทำงานและประสบความสำเร็จในชีวิต ซึ่งการดูแลรักษาได้ผลดีนั้นต้องประกอบด้วยความร่วมมืออย่างสหวิชาชีพ ทั้งจากแพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา ครูการศึกษาพิเศษ นักกิจกรรมบำบัด รวมไปถึงนักสังคมสงเคราะห์ โดยมีพ่อแม่ ผู้ปกครองเป็นแกนหลักสำคัญ

สถาบันราชานุกูล (2555, หน้า 18) ได้กล่าวถึง การดูแลรักษาบุคคลออทิสติกไว้ดังนี้ การช่วยเหลือเด็กออทิสติกที่มีลักษณะอาการแตกต่างกัน 3 ระดับ ดังนี้

รุนแรงน้อย เด็กมักมีสติปัญญาดี มีพัฒนาการทางภาษาที่ดีพอใช้สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ บางรายเรียนได้สูงถึงปริญญาเอก

รุนแรงปานกลาง เด็กกลุ่มนี้มีพัฒนาการทางสังคมและภาษาที่จำกัดเรียนหนังสือไม่ได้สูงเท่ากลุ่มแรก แต่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ดีพอใช้

รุนแรงมาก เด็กกลุ่มนี้มีภาวะปัญญาอ่อนร่วมด้วย ภาษาและ

สังคมพัฒนาได้น้อยมาก ช่วยเหลือตนเองไม่ได้และต้องมีผู้ดูแลไปตลอดชีวิตแต่นับว่าโชคดีที่กลุ่มนี้พบได้ไม่มากเท่าไร

ทวิตักดี สิริรัตน์เรขา (2560, หน้า 7) ได้กล่าวถึง การดูแลรักษาบุคคลออทิสติกไว้ดังนี้ วิธีการดูแลรักษาต่างๆ ในปัจจุบันนี้ สามารถช่วยเหลือให้เด็กออทิสติกมีพัฒนาการดีขึ้นได้มาก จนสามารถเรียนรู้ ปรับตัว ใช้ชีวิตอยู่ร่วมในสังคม และประกอบอาชีพได้ โดยพึ่งพาผู้อื่นน้อยที่สุด (Independent Living) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับในอดีตแล้วพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน การดูแลรักษาออทิสติก จำเป็นต้องอาศัยทีมงานผู้เชี่ยวชาญจากสหวิชาชีพ (Multidisciplinary Team Approach) ซึ่งประกอบด้วย จิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น (Child and Adolescent Psychiatrist) นักจิตวิทยา (Psychologist) พยาบาลจิตเวชเด็ก (Child Psychiatric Nurse) นักเวชศาสตร์การสื่อ ความหมาย (Speech Therapist) นักกิจกรรมบำบัด (Occupational Therapist) ครูการศึกษาพิเศษ (Special Educator) นักสังคมสงเคราะห์ (Social Worker) ฯลฯ หัวใจสำคัญของการดูแลรักษาไม่ได้ อยู่ที่ผู้เชี่ยวชาญเท่านั้น แต่อยู่ที่ครอบครัวด้วยว่าจะสามารถนำวิธีการบำบัดรักษาต่างๆ ที่ได้รับมาประยุกต์ใช้ที่บ้านอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องหรือไม่ การดูแลรักษาบุคคลออทิสติก ไม่มีวิธีการใดที่ดีที่สุด หรือยอดเยี่ยมที่สุดเพียงวิธีการเดียว และไม่มีรูปแบบที่เป็นสูตรสำเร็จรูปแบบเดียวที่ใช้ได้กับทุกคน แต่ต้องเป็น “การดูแลรักษาแบบบูรณาการ” กล่าวคือ ใช้วิธีการบำบัดหลายวิธีร่วมกัน โดยทีมงานผู้เชี่ยวชาญสหวิชาชีพ ร่วมกับครอบครัวของบุคคลออทิสติก ช่วยกันออกแบบการดูแลรักษา ให้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพ ปัญหาของแต่ละคน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด แนวทางการดูแลรักษา ไม่ว่าจะไปในทิศทางใดก็ตาม ถ้าเริ่มต้นจากการดูแลด้วยความรักแล้วค่อยๆ พัฒนาด้วยความเข้าใจ ก็จะไปสู่จุดหมายปลายทางของการทำให้เด็กมีการพัฒนาเต็มตาม ศักยภาพที่มีอยู่ได้ไม่ยาก สำหรับแนวทางการดูแลออทิสติกมีความหลากหลาย ในที่นี้ ได้สรุปรวบรวมแนวทางหลักๆ ออกเป็น 10 แนวทาง ดังนี้

1. ส่งเสริมพลังครอบครัว
2. ส่งเสริมความสามารถเด็ก
3. ส่งเสริมพัฒนาการ
4. ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม
5. กิจกรรมบำบัด
6. แก้ไขการพูด

7. ฝึกทักษะสังคม
8. พัฒนาสมรรถภาพทางการศึกษา
9. พัฒนาสมรรถภาพทางอาชีพ
10. รักษาด้วยยา

นอกจากแนวทางหลักข้างต้นแล้ว ยังมีการแพทย์เสริมและทางเลือกอีกหลากหลาย ให้เลือก บำบัดได้เหมาะสมกับแต่ละคนที่แตกต่างกัน

จากการดูแลรักษาบุคคลออทิสติก ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ การดูแลรักษาจำเป็นต้องใช้หลายวิธีร่วมกัน (Multimodality Intervention) โดยใช้ทีมงานผู้เชี่ยวชาญสหวิชาชีพ (Multidisciplinary Approach) เพื่อให้มีประสิทธิภาพสูงสุด สำหรับแนวทางในการดูแลรักษาผู้เป็นโรคออทิสติก ได้แก่ อรรถบำบัด การศึกษาพิเศษ การฝึกอาชีพ การฝึกทักษะสังคม หรือการรักษาทางยา นอกจากนี้ยังมีวิธีอื่นที่เป็นการรักษาทางเลือกที่อาจใช้ร่วมกับการรักษาหลัก เช่น ดนตรีบำบัด ศิลปะบำบัด อาซาบำบัด การรักษาด้วยการใช้ออกซิเจนความดันสูง (hyperbaric oxyerapy) เป็นต้น

5. การฝึกบุคคลออทิสติก

มีนักวิชาการและหน่วยงานได้กล่าวถึง การดูแลรักษาบุคคลออทิสติกไว้ดังนี้

จุฑามาศ วรโชติกัจจร (2554, หน้า 63 – 74) ได้อธิบายถึงขั้นตอนการฝึกพูด ดังนี้

1. เตรียมความพร้อมในการจัดการเรียนรู้
2. สอนความเข้าใจภาษา
3. ฝึกออกเสียงพูด
4. แก้ไขการพูดที่ผิดปกติ

ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 5 จังหวัดสุพรรณบุรี (2560) ได้กล่าวถึง การฝึกเด็กออทิสติกหรือความต้องการพิเศษนั้น การสอนจะต้องหลากหลายมีกิจกรรมต่างๆ ที่เหมาะสมกับตัวของเด็กแต่ละคน โดยมีกิจกรรมที่จำเป็นกับเด็กกลุ่มนี้คือ

1. ศิลปะบำบัด เป็นการใช้กิจกรรมทางศิลปะเพื่อค้นหาข้อบกพร่อง ความผิดปกติบางประการของกระบวนการทางจิตใจและใช้กิจกรรมทางศิลปะที่เหมาะสม ช่วยในการบำบัดเพื่อลดปัญหาทางอารมณ์ พฤติกรรมและเสริมสร้างศักยภาพ

ในด้านต่างๆ

2. ดนตรีบำบัด คือ การใช้องค์ประกอบต่างๆ ทางดนตรี มาประยุกต์ใช้เพื่อปรับเปลี่ยน พัฒนา และคงรักษาไว้ซึ่งสภาวะของร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม

3. การฝึกพูด ความสามารถในการรับรู้ และเข้าใจคำพูดตลอดจน การพูดสื่อความหมายเป็น ปัญหาใหญ่อย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นกับเด็กออทิสติก ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาการทางภาษา บทพร่องในด้านกรรับรู้ ความหมายของคำพูด และไม่สามารถ ทำความเข้าใจสีหน้า ท่าทาง ที่ออกมาพร้อมกับคำพูดอีกด้วย

4. กิจกรรมบำบัด เป็นการกระทำที่เกี่ยวกับความสามารถของบุคคล ที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย จิตใจการเรียนรู้ และการพัฒนาการ โดยการนำ กิจกรรม วิธีการและอุปกรณ์ที่เหมาะสมเป็นวิธีการในการบำบัดรักษา โดยมีเป้าประสงค์ในการบำบัดรักษาผู้ป่วยเด็ก

4.1 เพิ่มพูนความสามารถในทักษะการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ ใหญ่และมัดเล็ก

4.2 เพิ่มพูนทักษะการรับรู้และการเรียนรู้

4.3 เพิ่มพูนทักษะของเด็กในการทำกิจวัตรประจำวัน

4.4 เพิ่มพูนทักษะในการเข้าสังคม

4.5 เพิ่มพูนทักษะความสามารถที่ต้องใช้ในการเรียน

4.6 เพิ่มพูนทักษะความสามารถในการเล่น

4.7 ช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมและพัฒนาการที่เหมาะสมกับวัย

จากการฝึกบุคคลออทิสติก ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ การฝึกเด็กออทิสติกนั้นการสอน จะต้องหลากหลายมีกิจกรรมต่างๆ ที่เหมาะสมกับตัวของเด็กแต่ละคน โดยมีกิจกรรม ที่จำเป็นกับเด็กกลุ่มนี้คือ 1) การฝึกด้วยศิลปะบำบัด 2) การฝึกด้วยดนตรีบำบัด 3) การฝึก ด้วยการฝึกพูด 4) การฝึกด้วยกิจกรรมบำบัด เป็นต้น

การดำเนินงานห้องเรียนคู่ขนานสำหรับบุคคลออทิสติก

มีหน่วยงานกล่าวถึงการดำเนินงานห้องเรียนคู่ขนานสำหรับบุคคลออทิสติก ไว้ดังนี้

สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ (2556, หน้า 7 – 8) กล่าวถึงการดำเนินงานห้องเรียนคู่ขนานสำหรับบุคคลออทิสติก ไว้ดังนี้ การจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกในประเทศไทย

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เล็งเห็นความสำคัญของการให้ความช่วยเหลือบุคคลออทิสติก ซึ่งเป็นบุคคลพิการ 1 ใน 9 ประเภทตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ (2552) โดยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกที่ทำให้ความช่วยเหลือบุคคลกลุ่มนี้ตั้งแต่การศึกษาขั้นพื้นฐานถึงระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เปิดโอกาสให้เด็กออทิสติกเข้าเรียนร่วมกับนักเรียนทั่วไป โดยรับนักเรียนออทิสติกเข้าศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2534 ซึ่งเป็นการร่วมมือกันระหว่างโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กับโรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์ โดย ศ.พญ.เพ็ญแข ลิมศิลา

ในปีการศึกษา 2545 นักเรียนออทิสติกรุ่นแรกสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จึงเปิดโอกาสให้นักเรียนกลุ่มนี้เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยโดยวิธีพิเศษ และในปัจจุบันมีนิสิตออทิสติกในโครงการสำเร็จการศึกษาแล้ว จำนวน 8 ราย และหนึ่งในนั้นกำลังจะสำเร็จปริญญาโท ทางด้านโบราณคดี จากมหาวิทยาลัยศิลปากร

ในปี พ.ศ. 2546 มหาวิทยาลัยขอนแก่นได้จัดตั้ง “ศูนย์วิจัยและพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษแบบการเรียนรวมสำหรับเด็กออทิสติก โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น”

สำหรับปีการศึกษา 2554 นี้มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้สนองนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) กระทรวงศึกษาธิการ ในการให้ความช่วยเหลือนิสิตกลุ่มนี้ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนออทิสติกและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ศึกษาในสถาบันอื่นๆ นอกเหนือจากโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เข้าศึกษาต่อในโครงการรับตรง (โควตาพิเศษ) ของโครงการดำเนินการจัดการศึกษา การวิจัยและการติดตามผลนิสิตออทิสติกและนิสิตที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งมีคณะและสาขาที่เปิดรับ คือ คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาธุรกิจและคอมพิวเตอร์ศึกษา จำนวน 1 ราย สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ศึกษา จำนวน 1 ราย คณะมนุษยศาสตร์สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา จำนวน 1 ราย และคณะสังคมศาสตร์ สาขาวิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จำนวน 1 ราย

รวมทั้งสิ้น จำนวน 4 ราย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีนโยบายจะดำเนินโครงการฯ อย่างต่อเนื่อง เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลกลุ่มนี้รับการศึกษาได้สูงสุดตามศักยภาพและสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการประกอบอาชีพเพื่อตนเอง ครอบครัว และเป็นประโยชน์ต่อสังคม

ระหว่างปีการศึกษา 2547 – 2549 สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษได้รับอนุมัติให้ดำเนินโครงการโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานสำหรับบุคคลออทิสติกในรูปแบบห้องเรียนคู่ขนาน โดยจัดการศึกษาให้กับเด็กออทิสติกกลุ่มที่มีความบกพร่องระดับรุนแรง (มีความบกพร่องทางพัฒนาการอย่างรุนแรง 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านสังคม 2) ด้านภาษาและการสื่อความหมายและ 3) ด้านพฤติกรรมและอารมณ์ที่ไม่สามารถเรียนร่วมกับเด็กทั่วไปได้ จำนวน 53 ห้องเรียน ในโรงเรียนเรียนร่วม 46 โรงเรียน กระจายอยู่ทุกภูมิภาค 24 จังหวัด และจัดจ้างครูผู้สอนประจำห้องเรียนคู่ขนานห้องเรียนละ 2 คนรวม 106 คนสำหรับการดำเนินงานที่ผ่านมาได้รับงบประมาณสนับสนุนจากเงินสลากพิเศษ 3 ตัวและ 2 ตัว จำนวนทั้งสิ้น 20 ล้านบาท ซึ่งจะกล่าวถึงการดำเนินงานโดยย่อตั้งแต่ปีการศึกษา 2547 จนถึงปัจจุบัน ดังนี้

1. ปีการศึกษา 2547 สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษได้พัฒนาครูประจำห้องเรียนคู่ขนานให้มีความรู้ความสามารถ และทักษะในการพัฒนาบุคคลออทิสติกเพื่อประจำห้องเรียนคู่ขนานห้องเรียนละ 2 คน รวมจำนวน 106 คน

2. จัดทำหลักสูตรและแนวทางการจัดการเรียนรู้ตามกลุ่มทักษะ 6 ทักษะ ได้แก่ ทักษะทางภาษาและการสื่อสาร ทักษะทางพฤติกรรมและอารมณ์ ทักษะทางสังคม ทักษะทางการรับรู้และเคลื่อนไหว ทักษะการดูแลช่วยเหลือตนเองในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน และทักษะทางวิชาการให้กับครูห้องเรียนคู่ขนานใช้เป็นแนวทางในการพัฒนานักเรียนออทิสติก

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2555) มีมาตรฐานการเรียนรวมและมีการประเมินผลการดำเนินงานตามโครงการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนร่วม/เรียนรวม ประกอบด้วยฉบับที่ 2 สำหรับศึกษานิเทศก์และศูนย์การศึกษาพิเศษ ตอนที่ 4 แบบประเมินผลการดำเนินงานของห้องเรียนคู่ขนานสำหรับบุคคลออทิสติก ประกอบไปด้วยรายการประเมิน/ประเด็นการพิจารณา 7 ด้าน ดังนี้

ตอนที่ 4 การประเมินผลการดำเนินงานของห้องเรียนคู่ขนานสำหรับบุคคลออทิสติก (เฉพาะโรงเรียนที่มีห้องเรียนคู่ขนานสำหรับบุคคลออทิสติก)

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคุณภาพ ดังนี้

ระดับคุณภาพ 5 หมายถึง ปฏิบัติตามประเด็นการพิจารณาได้ 5 ข้อ

ระดับคุณภาพ 4 หมายถึง ปฏิบัติตามประเด็นการพิจารณาได้ 4 ข้อ

ระดับคุณภาพ 3 หมายถึง ปฏิบัติตามประเด็นการพิจารณาได้ 3 ข้อ

ระดับคุณภาพ 2 หมายถึง ปฏิบัติตามประเด็นการพิจารณาได้ 2 ข้อ

ระดับคุณภาพ 1 หมายถึง ปฏิบัติตามประเด็นการพิจารณาได้ 1 ข้อ

รายการประเมิน / ประเด็นการพิจารณา	ระดับคุณภาพ				
	5	4	3	2	1
<p>1. การบริหารจัดการห้องเรียนคู่ขนานออทิสติก</p> <p>ประเด็นการพิจารณา (ให้ทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ได้ปฏิบัติ)</p> <p>☐ 1.1 มีการจัดแผนผังในห้องเรียนคู่ขนาน</p> <p>☐ 1.2 มีการจัดอุปกรณ์ต่างๆ ในที่เก็บและสะดวกต่อการหยิบใช้</p> <p>☐ 1.3 มีการจัดพื้นที่สำหรับนักเรียนเป็นรายบุคคลและมีตารางเรียนเฉพาะบุคคล โดยติดไว้ที่โต๊ะนักเรียน</p> <p>☐ 1.4 มีการจัดพื้นที่สำหรับนักเรียนเป็นกลุ่มและการจัดตารางเรียนรวมโดยติดไว้หน้าชั้นเรียน</p> <p>☐ 1.5 มีการใช้ภาพติดไว้ในจุดที่มองเห็นได้ง่ายเพื่อใช้ในการสื่อสารสำหรับนักเรียนที่เรียนรู้ได้ดี</p>	บันทึกเพิ่มเติม				
<p>2. การคัดกรอง คัดแยก วินิจฉัย</p> <p>ประเด็นการพิจารณา (ให้ทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ได้ปฏิบัติ)</p> <p>☐ 2.1 มีการวางแผนในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นรายบุคคล</p> <p>☐ 2.2 มีการวิเคราะห์ความสามารถปัจจุบัน</p>	5	4	3	2	1
	บันทึกเพิ่มเติม				

รายการประเมิน / ประเด็นการพิจารณา	ระดับคุณภาพ				
	5	4	3	2	1
<p>จุดเด่น/จุดด้อย ข้อจำกัดของผู้เรียนรายบุคคล</p> <p>☐ 2.3 มีการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และการจัดทำแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP)</p> <p>☐ 2.4 มีการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)</p> <p>☐ 2.5 มีการใช้สื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามที่กำหนดไว้ใน IEP</p>	บันทึกเพิ่มเติม				
<p>3. การจัดการเรียนการสอน ประเด็นการพิจารณา (ให้ทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ได้ปฏิบัติ)</p> <p>☐ 3.1 มีการสอนเฉพาะบุคคล</p> <p>☐ 3.2 มีการสอนเป็นกลุ่มย่อย</p> <p>☐ 3.3 มีการจัดทำตารางเวลาเพื่อดำเนินกิจกรรมต่างๆ</p> <p>☐ 3.4 มีการใช้ Computer เพื่อการเรียนการสอน</p> <p>☐ 3.5 มีการใช้การผสมผสานประสาทสัมผัส แก่ไข่นักเรียนเป็นรายบุคคล</p>	5	4	3	2	1
บันทึกเพิ่มเติม					
<p>4. เทคนิควิธีการสอน ประเด็นการพิจารณา (ให้ทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ได้ปฏิบัติ)</p> <p>☐ 4.1 มีการใช้เทคนิคการวิเคราะห์งาน</p> <p>☐ 4.2 มีการใช้เทคนิคการเสริมแรง/การกระตุ้นเตือน (กาย วาจา ท่าทาง)</p> <p>☐ 4.3 มีการใช้เทคนิคการสาธิต/เลียนแบบ/สอนเชิงพฤติกรรม</p> <p>☐ 4.4 มีการใช้เทคนิคการสอน TEACCH/ PECS</p> <p>☐ 4.5 มีการใช้เทคนิคการสอนฟลอไทม์</p>	5	4	3	2	1
บันทึกเพิ่มเติม					

รายการประเมิน / ประเด็นการพิจารณา	ระดับคุณภาพ				
	5	4	3	2	1
<p>5. การใช้หลักสูตรสำหรับบุคคลออทิสติก</p> <p>ประเด็นการพิจารณา (ให้ทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ได้ปฏิบัติ)</p> <p>☐ 5.1 มีการจัดกิจกรรมทักษะทางภาษาและการสื่อสาร</p> <p>☐ 5.2 มีการจัดกิจกรรมทักษะทางพฤติกรรมและอารมณ์</p> <p>☐ 5.3 มีการจัดกิจกรรมทักษะทางสังคม</p> <p>☐ 5.4 มีการจัดกิจกรรมทักษะทางการรับรู้และการเคลื่อนไหว</p> <p>☐ 5.5 มีการจัดกิจกรรมทักษะการดูแลช่วยเหลือตนเองในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน</p>	บันทึกเพิ่มเติม				
<p>6. การวัดและประเมินผล</p> <p>ประเด็นการพิจารณา (ให้ทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ได้ปฏิบัติ)</p> <p>☐ 6.1 มีการจัดทำเครื่องมือวัดและประเมินผล</p> <p>☐ 6.2 มีการบันทึกพฤติกรรมของผู้เรียนเป็นรายบุคคลอย่างต่อเนื่อง</p> <p>☐ 6.3 มีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)</p> <p>☐ 6.4 มีการรายงานผลการพัฒนาผู้เรียน</p> <p>☐ 6.5 มีการทบทวนแผนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)</p>	5	4	3	2	1
บันทึกเพิ่มเติม					
<p>7. การนิเทศ กำกับ ติดตาม</p> <p>ประเด็นการพิจารณา (ให้ทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ได้ปฏิบัติ)</p> <p>☐ 7.1 มีการวางแผนสร้างเครื่องมือการนิเทศ</p> <p>☐ 7.2 มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการนิเทศ</p> <p>☐ 7.3 มีการนิเทศ ติดตามการดำเนินงาน</p>	5	4	3	2	1
บันทึกเพิ่มเติม					

รายการประเมิน / ประเด็นการพิจารณา	ระดับคุณภาพ				
	5	4	3	2	1
☐ 7.4 มีการประเมินผลการนิเทศ ☐ 7.5 มีการสรุปและรายงานผลการนิเทศ	บันทึกเพิ่มเติม				

1. การจัดห้องเรียนคู่ขนานออสติก

1.1 การจัดโครงสร้างทางกายภาพ (Physical Structure)

การจัดโครงสร้างทางกายภาพ คือ วิธีการจัดการสภาพแวดล้อมทางกายภาพของบุคคล ที่ให้ความสำคัญกับการจัดวางเฟอร์นิเจอร์ หรืออุปกรณ์ที่โหนด และอย่างไร ในสภาพแวดล้อมต่างๆ เช่น ห้องเรียน สนามเด็กเล่นบริเวณที่ทำงาน ห้องนอน ทางเดิน ห้องน้ำ ห้องอาหาร สำหรับคู่มือฉบับนี้ได้ให้ความสำคัญของโครงสร้างของห้องเรียนโครงสร้างของห้องเรียนเป็นส่วนสำคัญที่ต้องพิจารณาในการวางแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับนักเรียนออสติก การจัดวางเฟอร์นิเจอร์ หรือชั้นเรียน อาจช่วยหรือเป็นอุปสรรคต่อการทำงานอิสระ ความเข้าใจในข้อจำกัด และการอยู่ร่วมกับกฎและระเบียบของชั้นเรียนของนักเรียน ดังนั้นในการวางแผนการจัดห้องเรียนจึงควรคำนึงถึงข้อจำกัดของนักเรียนออสติก เพื่อให้ห้องเรียนมีประสิทธิภาพในการส่งเสริมการเรียนรู้ เด็กออสติกหลายคนมีปัญหาในการจัดระบบ ไม่รู้ว่าตนอยู่ที่ไหน และจะไปทีนั้นๆ ได้อย่างไร เนื่องจากข้อจำกัดในการรับรู้ทางด้านภาษา ทำให้นักเรียนไม่สามารถเข้าใจในทิศทาง หรือกฎระเบียบ แต่ด้วยการจัดสภาพแวดล้อมให้มีโครงสร้างอย่างเป็นระบบจะช่วยให้นักเรียนสามารถใช้จุดแข็งของตนเอง คือ การเรียนรู้ผ่านการเห็นในการสร้างความเข้าใจในหน้าที่ของตนเองในแต่ละส่วนของสภาพแวดล้อมนั้นได้ แต่อย่างไรก็ตาม นักเรียนออสติกบางคนอาจถูกเบี่ยงเบนความสนใจได้ โดยสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในสภาพแวดล้อม ครูจึงจำเป็นต้องประเมินให้ได้ว่า มีสิ่งใดบ้างที่อาจมาดึงความสนใจของนักเรียนออกไป แล้ววางแผนการจัดสภาพแวดล้อมของห้องเรียนให้ปราศจากสิ่งที่มาเบี่ยงเบนความสนใจของนักเรียนในขณะทากิจกรรม

การจัดห้องเรียน

1. บริเวณที่นั่งเรียนหรือทำงานไม่ควรให้อยู่ใกล้กับสิ่งทีอาจมาเบี่ยงเบนความสนใจของนักเรียน เช่น กระดาษกาว และหน้าต่าง แต่ถ้าเลือกไม่ได้ครูอาจ

นำผ้ามา่าน หรือแผ่นฉากมาปิด เพื่อลดสิ่งทีรบกวน

2. จัดให้บริเวณที่เรียนอยู่ใกล้กับชั้น หรือตู้เก็บของ เพื่อให้สามารถหยิบใช้สิ่งของได้สะดวก ตู้เก็บของที่สร้างติดผนังก็สะดวกต่อการใช้งาน
 3. ฝาผนังบริเวณที่ใช้เรียนหรือทำงานควรว่างเปล่า ที่นั่งของนักเรียนควรหันหน้าเข้าหาผนังที่ว่าง เพื่อช่วยลดสิ่งทีมารบกวนสมาธิของนักเรียน
 4. สิ่งสำคัญ โต๊ะเก้าอี้ของนักเรียนควรมีขนาดทีเหมาะสมกับตัวนักเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนทำงานได้สะดวก
 5. จัดบริเวณสำหรับเวลาอิสระ เช่น ทีเล่น ทีอ่านหนังสือ แต่ไม่ควรให้อยู่บริเวณทางออกซึ่งช่วยให้ครูไม่ต้องกังวลว่าเด็กจะหนีออกไป
 6. เราอาจใช้แผ่นเทปติดบนพื้น ฉากกั้น ชั้นวางหนังสือ พรม หรือการจัดโต๊ะ เพื่อช่วยในการแบ่งพื้นที่ให้ชัดเจน ตัวอย่างเช่น บริเวณทีปูพรมใช้เป็นทีอ่านหนังสือ หรือทำกิจกรรมทีนักเรียนชอบในเวลาว่าง ข้อควรจำเด็กๆ จะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปอยู่บริเวณใดๆ ทีมิใช่ช่วงเวลานั้นแม้แต่ในช่วงเวลาพักย่อยๆ
 7. ครูอาจใช้แผ่นพรมขนาดเล็กวางไว้ทีพื้นตรงอ่าล่างหน้า หรือทีล่างชาม เพื่อให้เด็กทราบตำแหน่งทีต้องยืนในขณะล่างหน้า / ชาม
 8. อุปกรณ์ต่างๆ ควรจัดทำเครื่องหมาย/สัญลักษณ์ หรือจัดเตรียมให้เหมาะสมกับระดับของนักเรียน ให้นักเรียนรับรู้ว่อุปกรณ์ชิ้นใดเป็นของนักเรียนคนใด ชั้นไหนเป็นของครู อุปกรณ์บางชิ้นไม่ควรนำมาเล่นในเวลาว่าง โดยการติดรูปภาพ หมายเลข สี รหัส เป็นต้น เพื่อช่วยให้เด็กพึ่งพาตนเองในการหยิบใช้สิ่งของได้
- จากการจัดห้องเรียนคูขนานออทิสติก ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ การจัดห้องเรียนคูขนานออทิสติกมี 2 ลักษณะ คือ 1) การจัดโครงสร้างทางกายภาพ (Physical Structure) ได้แก่ การจัดสภาพแวดล้อมภายใน ภายนอกห้องเรียนเพื่อดึงดูดความสนใจผู้เรียนและมีความสนใจในการเรียน 2) การจัดห้องเรียน ได้แก่ การจัดแผนผังห้องเรียน การจัดโต๊ะเก้าอี้ให้มีความเหมาะสมสำหรับนักเรียนออทิสติก เป็นต้น

2. การคัดกรอง คัดแยก วินิจฉัย

กระทรวงศึกษาธิการ (2543, หน้า 41) ได้อธิบายถึงการคัดแยกและส่งต่อคนพิการเพื่อรับการการศึกษา เป็นกระบวนการทีมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ เพื่อให้คนพิการได้รับบริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่ม และเตรียมความพร้อมให้สามารถ

เข้ารับการศึกษาได้เหมาะสมกับความต้องการจำเป็นพิเศษ (special needs) ของคนพิการแต่ละคน ซึ่งจะ使人พิการได้รับประโยชน์สูงสุดจากการศึกษาที่จัดให้

ดังนั้น เพื่อให้บุคลากรที่มีหน้าที่จัดการศึกษาสำหรับคนพิการ สามารถคัดแยกและส่งต่อคนพิการเพื่อรับการศึกษาในสถานศึกษา หรือประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม จึงจำเป็นที่บุคลากรดังกล่าวจะต้องได้รับความรู้ในการคัดแยกและส่งต่อคนพิการเพื่อรับการศึกษา

กระบวนการคัดแยก

กระทรวงศึกษาธิการ (2543, หน้า 45 – 46) ได้ให้ความหมายของการคัดแยก หมายถึง การพิจารณาจัดคนพิการแต่ละประเภทความพิการ และแต่ละคนให้เข้าเรียนด้วยวิธีการที่เหมาะสมที่สุด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้คนพิการได้รับประโยชน์เต็มที่จากการศึกษาซึ่งอาจมีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นรวบรวมข้อมูล ครูและผู้เชี่ยวชาญ ช่วยกันรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเด็กอย่างละเอียดโดยใช้เทคนิคต่างๆ เช่น การทดสอบ การสังเกตพฤติกรรม การเยี่ยมบ้านและสัมภาษณ์ผู้ปกครองแล้วบันทึกไว้
2. ขั้นประเมินข้อมูล เพื่อตัดสินใจว่าข้อมูลที่ได้มานั้นเพียงพอหรือไม่ ถ้าไม่เพียงพอก็ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติม เช่น อาจส่งไปให้นักจิตวิทยาตรวจสอบเพิ่มเติม
3. ขั้นประมวลข้อมูล หมายถึง การจัดทำรายงาน ทำกราฟ หรือแผนภูมิเพื่อสรุปข้อมูล อธิบายจุดเด่นและจุดด้อยของเด็ก โดยอาจใช้แบบฟอร์มรายงานการศึกษาและตรวจสอบเด็กเฉพาะรายกรณี
4. ขั้นการให้ความช่วยเหลือ หากมีตัวบ่งชี้ว่าเด็กอาจมีปัญหาต่าง ๆ เช่น สติปัญญา จิตใจ หรือพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องมาจากพยาธิสภาพ ก็อาจประสานและส่งต่อเข้ารับบริการจากแพทย์เฉพาะทาง นักจิตวิทยาคลินิก หรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะคนอื่นๆ แต่หากเด็กมีความบกพร่องและต้องการการศึกษาพิเศษ ทางโรงเรียนจะต้องให้มีการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ซึ่งอาจจะกำหนดว่าเด็กได้รับความช่วยเหลืออะไรบ้าง โดยวิธีใดและจากใคร

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 1 (2557) กล่าวว่า ผู้ดำเนินการคัดกรองทางการศึกษา หมายถึง ผู้ที่ผ่านการอบรมตามหลักสูตร

การอบรม “ผู้ดำเนินการคัดกรองคนพิการทางการศึกษา” ตามประกาศคณะกรรมการ
พิจารณาให้คนพิการได้รับสิทธิช่วยเหลือทางการศึกษา เรื่อง กำหนด หลักเกณฑ์และ
วิธีการ การรับรองบุคคลของสถานศึกษาว่าเป็นคนพิการประเภทบุคคลออทิสติก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ตัวอย่างแบบคัดกรองบุคคลออทิสติก

ชื่อ-นามสกุล (ค.ช. / ค.ญ. / นาย /นางสาว).....
 วัน เดือน ปี เกิด...../...../.....อายุ..... ปีเดือน
 ระดับชั้น.....วัน เดือน ปี ที่ประเมิน.....

คำชี้แจง

1. แบบคัดกรองฉบับนี้เป็นแบบคัดกรองเพื่อประโยชน์ในทางการจัดการศึกษาเท่านั้น
2. วิเคราะห์ลักษณะ/พฤติกรรมของเด็กซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรม ที่เด็กแสดงออกบ่อยๆ โดยให้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” ที่ตรงกับลักษณะหรือพฤติกรรมนั้นๆ ของเด็ก
3. ผู้ทำการคัดกรองเบื้องต้นต้องผ่านการอบรมวิธีการใช้ และการประเมินตามแบบคัดกรองนี้ และควรสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเด็กมากที่สุด เช่น ผู้ปกครองหรือครู เพื่อให้เกิดความชัดเจน ถูกต้อง
4. ผู้คัดกรองควรจะมีอย่างน้อย 2 คนขึ้นไป

ลำดับ	ลักษณะ/พฤติกรรม	ผลการวิเคราะห์	
		ใช่	ไม่ใช่
ด้านพฤติกรรม / อารมณ์			
1	มีพฤติกรรมกระตุ้นตัวเอง ซึ่งเป็นพฤติกรรมซ้ำๆ เช่น สะบัดนิ้วมือ เล่นมือ ตม เคาะ หรือหมุนสิ่งของ เป็นต้น		
2	แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมประจำวัน เช่น เด็กไม่ยอมเปลี่ยนเส้นทางไปโรงเรียน เด็กไม่ยอมเปลี่ยนเก้าอี้ในห้องเรียน เป็นต้น		
3	มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการสัมผัส เช่น เดินเซ่งปลายเท้า ไม่ชอบการกอดรัด ทนต่อเสียงบางอย่างไม่ได้ เป็นต้น		
4	มีพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง เช่น ชอบวิ่ง เดินไปมารอบห้อง เป็นต้น		
5	ไม่เข้าใจอารมณ์ของผู้อื่น เช่น ไม่เข้าใจเวลาเพื่อนโกรธ เศร้า เสียใจ เป็นต้น		

ลำดับ	ลักษณะ/พฤติกรรม	ผลการวิเคราะห์	
		ใช่	ไม่ใช่
ด้านการสื่อความหมาย			
1	แสดงความต้องการโดยการจูงมือ เช่น เด็กจะจูงมือผู้ปกครอง / ครู เพื่อนำไปทำสิ่งที่ต้องการ เป็นต้น		
2	ใช้ภาษาพูดของตนเองที่ผู้อื่นไม่เข้าใจ		
3	พูดเลียนแบบ หรือพูดทวนคำถาม		
4	พูดคำซ้ำๆ ที่เคยได้ยินบ่อย เช่น พูดตามโฆษณาที่ได้ยินจากโทรทัศน์		
5	ไม่สามารถเริ่มต้นบทสนทนากับผู้อื่นได้		
6	พูดเรื่องที่ตนเองสนใจโดยไม่สนใจผู้ฟัง		
7	ไม่เข้าใจคำที่เป็นนามธรรม เช่น การเอื้อเพื่อเผื่อแผ่		
ด้านสังคม			
1	ไม่มองสบตากับผู้อื่นขณะสนทนา		
2	ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง เช่น ไม่เล่นกับเพื่อน ไม่สนใจคนรอบข้าง เป็นต้น		
3	มีปฏิสัมพันธ์ต่อบุคคลรอบข้างไม่เหมาะสม เช่น เล่นกับเพื่อนแรง		
4	แสดงพฤติกรรมการตอบสนองทางอารมณ์ และสังคม ไม่เหมาะสม เช่น ส่งเสียงกรี๊ดร้อง ทำร้ายตนเองหรือผู้อื่น เมื่อถูกขัดใจ เป็นต้น		
5	แยกตัวออกมาอยู่ตามลำพัง เช่น ในขณะที่เพื่อนทำกิจกรรมกลุ่ม ไม่ยอมเข้าร่วมกิจกรรม		
6	ไม่สามารถปฏิบัติตามกฎกติกา ระเบียบหรือข้อตกลงได้ เช่น ไม่รู้จักการรอคอย ไม่รู้จักการเข้าแถว เป็นต้น		

เกณฑ์การพิจารณา

ถ้าตอบว่าใช่ อย่างน้อย 2 ด้านๆ ละ 2 ข้อ ขึ้นไป แสดงว่ามีแนวโน้มที่จะเป็นบุคคลออกতিสติก ให้จัดบริการช่วยเหลือทางการศึกษาพิเศษ และส่งต่อให้แพทย์ตรวจวินิจฉัยต่อไป

ผลการคัดกรอง

พบความบกพร่อง ไม่พบความบกพร่อง

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

ลงชื่อ ใบวุฒิบัตร เลขที่..... (ผู้คัดกรอง)
 (.....)

ลงชื่อ ใบวุฒิบัตร เลขที่..... (ผู้คัดกรอง)
 (.....)

คำยินยอมของผู้ปกครอง

ข้าพเจ้า(นาย / นาง / นางสาว)..... เป็นผู้ปกครอง
 ของ (ค.ช. / ค.ญ./ นาย / นางสาว)

ยินยอม ไม่ยินยอมให้ดำเนินการคัดกรอง (ค.ช./ ค.ญ./นาย /น.ส.).....

ตามแบบคัดกรองนี้ เมื่อพบว่ามีแนวโน้มเป็นผู้ที่มีความบกพร่องตามแบบคัดกรองข้างต้น

ยินดี ไม่ยินดี ให้จัดบริการช่วยเหลือทางการศึกษาพิเศษต่อไป

ลงชื่อ ผู้ปกครอง
 (.....)

จากความหมายการตัดแยก คัดกรอง วินิจฉัย ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ การตัดแยก คัดกรอง มี 2 ลักษณะคือ 1) คัดกรองโดยแพทย์ และ 2) การคัดกรองทางการศึกษา โดยครูที่ผ่านการอบรมผู้คัดกรองทางการศึกษาตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งการตัดแยก หรือการคัดกรองนั้น เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้คนพิการ ได้รับบริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มและเตรียมความพร้อมให้สามารถเข้ารับการศึกษาได้เหมาะสมกับความต้องการจำเป็นพิเศษ (special needs) ของคนพิการแต่ละคน ซึ่งจะ使人พิการได้รับประโยชน์สูงสุดจากการศึกษาที่จัดให้ เป็นต้น

3. การจัดการเรียนการสอน

เบญญา ชลธารินทร์ (2546, หน้า 7 – 47) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนการสอน (A – Activities) เป็นการปฏิบัติงานเกี่ยวกับกิจกรรมภายในและภายนอกห้องเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน ที่จะช่วยให้นักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้รับการพัฒนา ทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ซึ่งมีรายละเอียด 10 ข้อดังนี้

1. การบริหารจัดการหลักสูตรแบ่งเป็น การปรับหลักสูตรทั่วไป คือปรับหลักสูตรที่ใช้กับนักเรียนปกติมาใช้กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ การจัดทำหลักสูตรเฉพาะ คือ หลักสูตรที่เป็นแนวทาง (หลักสูตรสำหรับหรือหลักสูตรคู่ขนาน) ซึ่งถือเป็นหลักสูตรเฉพาะบุคคล โดยพิจารณาจากระดับของความพิการจากแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลของนักเรียน

2. แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individual Education Program : IEP) เป็นแผนการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของเด็กพิการ หรือมีความบกพร่อง ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ที่นักเรียนพิการหรือที่มีความบกพร่องต้องการ เรียนชื่อย่อว่า IEP วัตถุประสงค์ในการใช้ IEP เพื่อเป็นการจัดการศึกษาที่เขียนขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษรสำหรับเด็กคนหนึ่ง โดยเฉพาะ IEP จะมีข้อมูลในการจัดเด็กเข้ารับการศึกษา และบริการที่เกี่ยวข้องอื่น และเพื่อเป็นเครื่องมือในการจัดการกระบวนการตรวจสอบและกระบวนการสอนทั้งหมด ฉะนั้น IEP ในแง่ที่เป็นส่วนสำคัญของกระบวนการตรวจสอบและกระบวนการสอน จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการประเมินผลและวิธีการสอน

3. แผนการสอนเฉพาะบุคคล (Individual Implementation Plan : IIP)

เป็นแผนการสอนที่จัดขึ้นเฉพาะเจาะจง สำหรับเด็กพิการหรือที่มีความบกพร่อง คนนั้นๆ ในวิชาหรือทักษะที่เป็นจุดอ่อน แผนการสอนเฉพาะบุคคลนี้จัดทำขึ้นเพื่อช่วยให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ใน IEP

4. การตรวจสอบทางการศึกษา (Educational Assessment) เป็นกระบวนการใช้วิธีการต่างๆ หลายวิธีในการรวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวกับนักเรียน โดยมีวัตถุประสงค์ในการกำหนดปัญหาและหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหา วิชาการ การวางแผนการสอน และการประเมินความก้าวหน้าของนักเรียน

5. เทคนิคการสอน เทคนิคการสอนที่ควรนำมาใช้กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ มี 3 เทคนิคคือ

5.1 เทคนิคแรก เป็นการวิเคราะห์งาน (Task Analysis) เป็นเทคนิคการสอน และเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบหรือประเมินเด็กว่า มีทักษะในเรื่องนั้นๆ แล้วหรือไม่

5.2 เทคนิคที่สอง เป็นการสอนโดยเพื่อนช่วยสอน (Peer Tutoring) เป็นเทคนิควิธีการสอนที่ให้เพื่อนนักเรียนช่วยสอนให้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องต่างๆ แบบตัวต่อตัว โดยช่วยสอนอาจเป็นนักเรียนชั้นสูงกว่าหรือนักเรียนชั้นเดียวกัน อายุเท่ากัน แต่มีความสามารถสูงกว่ามาช่วยสอน

5.3 เทคนิคที่สามเป็น เทคนิคระบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Buddy System) ในการจัดการเรียนการสอนโดยเพื่อนช่วยเพื่อน ในด้านวิชาการยังต้องอาศัยความร่วมมือของเพื่อนนักเรียนทุกคนในการส่งเสริมกำลังใจ และช่วยเหลืออำนวยความสะดวกเพื่อนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในเรื่องทั่วไป เช่น นำไปห้องเรียน ห้องน้ำ และโรงอาหาร อ่านหนังสือบนกระดานหรือแผ่นใส สื่อสารกับผู้อื่น

6. การรายงานความก้าวหน้าของนักเรียน ในปัจจุบันใช้วิธีการทบทวนและปรับ IEP ปีละอย่างน้อย 2 ครั้ง รวมทั้งมีการรายงานความก้าวหน้าของนักเรียนโดยสรุปจาก IIP ที่ใช้สอนเด็กในแต่ละสาระการเรียนรู้ ทักษะและกิจกรรมต่างๆ ซึ่งจะมีการระบุว่าประเมินโดยใช้วิธีใดและใช้เกณฑ์อะไร โดยอาจนำเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง กราฟเส้นประกอบการบรรยาย หรือคิดเป็นคะแนนและเกรดในชั้นประถมศึกษา

7. การจัดกิจกรรมการสอนนอกห้องและชุมชน นอกจากกิจกรรมการเรียน การสอนที่ครูจัดภายในชั้นเรียน และภายในโรงเรียนแล้ว ยังมีกิจกรรมนอกโรงเรียน ซึ่งทางโรงเรียนควรมีการบริหารจัดการในเรื่องเกี่ยวกับความปลอดภัย

ยานพาหนะที่พับ ฯลฯ เพื่อช่วยให้การเข้าร่วมกิจกรรมนอกสถานที่ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเป็นไปอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ

8. การประกันคุณภาพ โรงเรียนควรจัดตั้งคณะกรรมการประกันคุณภาพการจัดการเรียนร่วม โดยที่คณะกรรมการประกันคุณภาพ ควรประชุมปรึกษาหารือเกี่ยวกับองค์ประกอบ หรือตัวบ่งชี้และเกณฑ์ในการประกันคุณภาพการจัดการเรียนร่วมอย่างชัดเจน กำหนดกิจกรรมการประกันคุณภาพการจัดการเรียน

9. การรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียน แล้วจำแนกและคัดแยกตาม ความต้องการจำเป็นพิเศษ ส่งต่อคนพิการเข้ารับการศึกษาตามความสามารถและความต้องการจำเป็นของแต่ละบุคคล เตรียมพร้อมในด้านความรู้หรือเจตคติให้บุคลากร เตรียมพร้อมในด้านสื่ออุปกรณ์ที่จำเป็นในการจัดการเรียนการสอน จัดตั้งคณะกรรมการศึกษาเฉพาะบุคคลให้กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทุกคน ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลที่ได้จัดทำไว้ เพื่อพัฒนาคนพิการให้เกิดการเรียนรู้เต็มตามศักยภาพ

10. การจัดตารางเวลาให้บริการสอนเสริม การจัดตารางเวลาที่จะทำให้อายุทุกฝ่าย ยอมรับเป็นสิ่งที่ยาก ฉะนั้นครูสอนเสริมจึงต้องคำนึงถึงเด็กว่า ตารางเวลาที่จัดให้กับเด็กที่รับผิดชอบแต่ละคนนั้น เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของเด็กและครูด้วย ซึ่งรูปแบบการจัดตารางเวลามีสามรูปแบบคือ

10.1 รูปแบบแรก เป็นการจัดให้นักเรียนแต่ละคนมารับบริการครั้งละไม่เกินครึ่งชั่วโมง แต่เด็กสามารถมารับบริการได้มากกว่า 1 ครั้งในหนึ่งวัน ในการจัดตารางเวลาการให้บริการนี้ ครูสอนเสริมเน้นการให้บริการสอนโดยตรงกับเด็ก โดยใช้สิ่งเสริมแรงและให้นักเรียนมีโอกาสทำแบบฝึกหัดด้วยตนเอง

10.2 รูปแบบที่สอง หากมีครูผู้ช่วยในห้องสอนเสริมอยู่ด้วย จัดทำให้ครูสอนเสริม มีโอกาสได้ไปสังเกตนักเรียนพิการหรือที่มีความบกพร่องขณะเด็กอยู่ในชั้นเรียนปกติ หรืออาจมีเวลาตรวจสอบนักเรียนเป็นรายบุคคลได้มากขึ้น

10.3 รูปแบบที่สาม ครูสอนเสริมจะให้บริการแก่นักเรียน 2 หรือ 3 คน ในขณะเดียวกัน เป็นเวลาประมาณ 30 นาที โดยเป็นการสอนเฉพาะบุคคลถึงแม่เด็กนักเรียนในแต่ละกลุ่มแต่ละกลุ่มจะคล้ายคลึงกัน แต่ก็ไม่เหมือนกัน

จรัสลักษณ์ รัตนพันธ์ (2559, หน้า 70 - 79) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้อุบัติการณ์สำหรับเด็กออทิสติก ครูและผู้เกี่ยวข้องควรศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการ

เรียนรู้ของเด็กออทิสติกองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้ วิธีการจัดการเรียนรู้ และข้อ
คำนึงในการจัดการเรียนรู้สำหรับบุคคลออทิสติก เสนอตามลำดับดังนี้

1. การเรียนรู้ของเด็กออทิสติก เด็กออทิสติกส่วนใหญ่มีปัญหาที่
เกี่ยวข้องกับพัฒนาการในด้านการสื่อสาร ด้านสังคม และมีพฤติกรรมการทำซ้ำๆ เป็น
ปัญหาที่พบ ได้แก่ มีความผิดปกติของการพูด การไม่สบตา ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และ
ด้านพฤติกรรมการทำซ้ำๆ เด็กพิเศษกลุ่มนี้จะเรียนรู้ได้เช่นเดียวกับเด็กพิเศษปกติแต่
จะต้องได้รับการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาทักษะด้านภาษา การสื่อความหมาย และได้รับการ
พัฒนาทักษะทางสังคมสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น รวมทั้งควรได้รับการแก้ไขเกี่ยวกับ
พฤติกรรมซึ่งอาจเป็นอุปสรรคของการเรียนรู้เสียก่อน จากนั้นจึงจัดกิจกรรมเพื่อ
พัฒนาการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกทั่วไป

2. องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กออทิสติก การจัดการ
เรียนรู้สำหรับเด็กออทิสติก ครูควรดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ สื่อ
และการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ดังนี้

2.1 ด้านหลักสูตร การจัดหลักสูตรสำหรับสำหรับเด็กออทิสติก
จัดโดยใช้หลักสูตรปกติเป็นหลัก และปรับเปลี่ยนหลักสูตรในสาระที่เกี่ยวกับการสื่อ
ความหมายและการพัฒนาทักษะทางสังคม

2.2 ด้านการจัดการเรียนรู้ เด็กออทิสติกส่วนใหญ่ขาดทักษะการสื่อ
ความหมายและทักษะทางสังคม มีการแสดงออกน้อย ไม่ค่อยมีความมั่นใจ การจัด
กิจกรรมการเรียนรู้ความจัดแบ่งให้เป็นขั้นตอนที่ชัดเจนให้เด็กทำกิจกรรมทีละขั้น เพื่อให้
เด็กประสบความสำเร็จทีละน้อย ซึ่งจะก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้และส่งเสริมให้เกิด
ความภาคภูมิใจในตนเองของเด็กพิเศษให้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ในการออกแบบกิจกรรม
การเรียนรู้ควรออกแบบกิจกรรมที่让孩子ได้ทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม เพื่อเสริมสร้าง
ประสบการณ์ทางสังคมของเด็กพิเศษให้มากขึ้น

2.3 ด้านสื่อ เนื่องจากเด็กออทิสติกมีปัญหาเกี่ยวกับการสื่อสาร สื่อที่
ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่วนใหญ่เป็นสื่อที่ให้เด็กพิเศษรับรู้การเห็น เป็นสื่อที่มี
ลักษณะเป็นรูปแบบและสัญลักษณ์ที่ครูใช้ในการสื่อสารแทนการใช้คำพูดกับเด็กออทิสติก

2.4 ด้านการประเมินผลการเรียนรู้ การประเมินผลการเรียนรู้เด็ก
ออทิสติกควรใช้การประเมินตามสภาพจริงเน้นการประเมินเพื่อให้ทราบพัฒนาการในการ
เรียนรู้ ควรทำการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ซ้ำหลายครั้งเพื่อทราบผลการเรียนรู้

ที่แท้จริง ในการทดสอบครูอาจต้องใช้สื่อประกอบคำสั่งที่ใช้ในการทดสอบเพื่อให้เด็กพิเศษเข้าใจว่าต้องการให้เด็กพิเศษปฏิบัติเรื่องใด และควรทำเมื่อเห็นว่าเด็กพิเศษมีความพร้อมที่จะรับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

3. วิธีการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กออทิสติก วิธีการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กออทิสติกสามารถใช้วิธีการเช่นเดียวกับเด็กปกติได้ แต่เนื่องจากการที่เด็กพิเศษกลุ่มนี้มักมีพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งไม่สงบ ดังนั้น ก่อนการจัดการเรียนรู้ครูจึงควรจัดกิจกรรมเพื่อทำให้เด็กพิเศษอยู่นิ่งและมองสบตาได้ตามปกติก่อน ในหัวข้อนี้จึงจะเสนอวิธีการฝึกเพื่อแก้ไขพฤติกรรมการอยู่นิ่ง และการฝึกการมองสบตา

3.1 วิธีการฝึกเพื่อแก้ไขพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง (กระทรวงศึกษาธิการ 2543, หน้า 14 – 16) การไม่อยู่นิ่ง ไม่มีสมาธิของเด็กพิเศษกลุ่มนี้จะต้องเริ่มจากการฝึกให้นั่งและนิ่งได้ โดยเริ่มต้นจาก 1 วินาที แล้วค่อยๆ เพิ่ม เป็น 2 3 4 นาที จนสามารถทำกิจกรรมได้ประมาณ 15 – 20 นาที องค์ประกอบสำคัญในการแก้ไขพฤติกรรมการอยู่นิ่งคือ ครูหรือผู้ฝึก สิ่งแวดล้อม และกิจกรรมที่ฝึก เป็นต้น

3.2 การฝึกการมองสบตา การสบตาเป็นสัญญาณที่จำเป็นสำหรับการสื่อสาร เป็นการเปิดรับความรู้สึกทำให้เกิดทักษะการเรียนรู้อย่างหนึ่ง การสบตาเป็นอาการที่ทำให้รับรู้ความรู้สึกและอารมณ์ได้โดยไม่ต้องใช้คำพูด เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกส่วนใหญ่มักไม่ค่อยสบตา ครูจึงควรหาทางให้เด็กพิเศษที่อยู่ในความดูแลสบตาได้อย่างเป็นปกติ

3.3 การฝึกพูด การฝึกพูดเป็นการฝึกให้เด็กพิเศษเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ ทำให้สามารถสื่อความหมายหรือบอกความต้องการได้

4. ข้อควรคำนึงในการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กออทิสติก

4.1 ครูควรมีข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกก่อนจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

4.2 เด็กออทิสติกบางคนมีความต้องการพิเศษหรือมีปัญหาพฤติกรรมที่หลากหลาย ครูควรจัดทำลำดับปัญหาตามความรุนแรงที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ เพื่อกำหนดวิธีการช่วยเหลือตามลำดับความรุนแรงของปัญหาและตามความต้องการความช่วยเหลือ

4.3 ควรให้การเสริมแรงเด็กพิเศษทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่กำหนด

4.4 ความสม่ำเสมอของการปฏิบัติ รวมทั้งความมั่นคงของการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น

จากการจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ การจัดการเรียนรู้สำหรับบุคคลออทิสติก ครูสามารถใช้วิธีการเรียนการสอนเช่นเดียวกับที่ใช้เด็กปกติ แต่ก่อนที่จะจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ครูควรจัดการกับพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของเด็กพิเศษก่อน ได้แก่ การไม่สบตา การไม่อยู่นิ่งหรือมีปัญหาทางพฤติกรรมอื่นๆ ในการจัดการเรียนรู้ ครูควรรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ของเด็กพิเศษว่าขณะนี้เด็กพิเศษมีพัฒนาการอยู่ในขั้นใด แล้วจัดกิจกรรมเพื่อช่วยให้เด็กพิเศษพัฒนาขึ้นมาทีละน้อย โดยการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนที่กำหนด มีการเสริมแรงแก่เด็กทุกครั้งที่ทำจนประสบความสำเร็จ เพื่อสร้างแรงจูงใจหรือความภาคภูมิใจในตนเองของเด็กออทิสติกให้มากยิ่งขึ้น

4. เทคนิควิธีการสอน

สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ (2555, หน้า 23 - 34) ได้กล่าวถึงเทคนิคการสอนบุคคลออทิสติก ไว้ดังนี้ เนื่องจากเด็กออทิสติกแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งระดับความบกพร่อง ความสามารถ วิธีการเรียนรู้และมีพฤติกรรมที่เป็นลักษณะเฉพาะบุคคลนี้วิธีการเรียนรู้ของเด็กแต่ละคนจึงต้องแตกต่างกันไป ตัวอย่างเช่น เด็กบางคนมองเห็นแล้วทำเลียนแบบได้ บางคนต้องทำไปพร้อมๆ กับผู้สอน บางคนต้องการความช่วยเหลือด้วยการกระทำซ้ำๆ พร้อมคำชี้แนะอย่างละเอียดทีละขั้นตอนจากง่ายไปยาก ดังนั้นในการสอนเด็กออทิสติกจึงจำเป็นต้องใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลาย มีการผสมผสานและยืดหยุ่นตามศักยภาพและความต้องการจำเป็นพิเศษทางการศึกษาของเด็กทั้งในการช่วยเหลือกระตุ้นพัฒนาการและการพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ทางวิชาการไปพร้อมๆ กันอยู่ตลอดเวลาที่มีการเรียนการสอน ทั้งนี้การจัดกิจกรรมให้เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กต้องให้เด็กมีส่วนร่วมและได้รับประสบการณ์ตรงจากการฝึกปฏิบัติโดยใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลายอย่างเหมาะสม จึงจะช่วยให้บุคคลออทิสติกมีพัฒนาการไปสู่การเรียนรู้ที่ต้องการได้โดยในที่นี่ จะนำเสนอเทคนิคสำคัญๆ ที่ใช้ในการสอนเด็กออทิสติก ดังนี้

4.1 การวิเคราะห์งาน (Task Analysis) การวิเคราะห์งานเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษวิธีหนึ่ง ซึ่งครูวางแผนการสอนอย่างดีมีเป้าหมายและแบ่งกิจกรรมหรืองานใดงานหนึ่งเป็นขั้นตอนย่อยๆ จากขั้นตอนแรกไปจนขั้นตอน

สุดท้ายและสอนไปตามลำดับขั้นตอนที่ละชั้นจนเด็กทำได้สำเร็จ ดังนั้นการวิเคราะห์งาน จึงจัดเป็นวิธีการหนึ่งที่ครูควรนำมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยมีวิธีวิเคราะห์งาน ดังนี้

4.1.1 ครูจะเป็นผู้แบ่งงานแต่ละงานเป็นขั้นตอนย่อยๆ ได้มากเท่าที่ครู คิดว่าจำเป็น

4.1.2 ครูจะระบุทักษะย่อยที่เป็นขั้นตอนสำคัญไว้ว่าคืออะไร

4.1.3 สอนให้เด็กทำงานที่กำหนดให้ได้สำเร็จ

4.1.4 แก้ไขดัดแปลงเครื่องมือ อุปกรณ์ต่างๆ สำหรับเด็กบางคน ที่ต้องเรียนรู้ทักษะย่อย แต่ละขั้นของงาน แต่บางคนฝึกงานบางขั้นไม่ได้ กรณีนี้ต้องตั้ง วัตถุประสงค์ใหม่แทนวัตถุประสงค์เดิม ที่วางไว้เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น

4.2 เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement) การเสริมแรง หมายถึง การ ทำให้พฤติกรรมใดๆ เพิ่มขึ้น อันเป็นผลเนื่องมาจากการได้รับผลภายหลังแสดงพฤติกรรม นั้น การเสริมแรงสามารถกระทำได้ 2 กรณี คือ

4.2.1 การเสริมแรงตนเอง (self reinforcement) หมายถึง การ เสริมแรงให้แก่ตนเอง ซึ่งอาจกระทำในรูปแบบของการเสริมแรงภายใน เช่น กระทำในสิ่ง ที่ชอบอยู่ในใจ สิ่งที่ทำแล้วมีความสุข หรือการเสริมแรงภายนอกที่สามารถจับต้องได้ (tangible) เช่น การซื้อสิ่งของที่ตนชอบให้ตนเอง เป็นต้น

4.2.2 การเสริมแรงโดยผู้อื่น (external reinforcement) หมายถึง การ เสริมแรงโดยผู้อื่น เป็นผู้ให้การเสริมแรง เช่น ต้นทำการบ้านเสร็จแล้วแม่จึงอนุญาตให้ต้นดู โทรทัศน์ ซึ่งมีผลทำให้ต้นทำการบ้านก่อนดูโทรทัศน์อย่างสม่ำเสมอ การอนุญาตให้ต้นดู โทรทัศน์เป็นการได้รับการเสริมแรงจากแม่ ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งเสริมแรงภายนอกการเสริมแรง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การเสริมแรงทางบวก และการเสริมแรงทางลบ

4.3 การสาธิตและการเลียนแบบ (Modeling and Imitation) กระบวนการ สาธิต ที่ใช้สอนให้เลียนแบบมีมากมายหลายกระบวนการ แต่กระบวนการที่ถือว่าใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องหรือพิการมี 3 กระบวนการ ดังนี้ (สโตวิทเชค สโตวิทเชค เฮนดริคสันและเดย์, 1984 อ้างถึงใน โคลและชาน, 1990)

4.3.1 การสาธิตนำทุกขั้นตอน (antecedent modeling) เป็นวิธีการ สาธิตที่กระทำ ผู้สอนจะสาธิตแต่ละขั้นตอนตามลำดับก่อนแล้วรอให้ผู้เรียนสนองตอบใน แต่ละขั้น การสาธิตรูปแบบนี้จะเกิดความผิดพลาดน้อยมากเพราะจะมีการสาธิตเพื่อการ

สนองตอบที่ถูกต้องก่อนที่ผู้เรียนจะพยายามเลียนแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากให้มีการสาธิตนำทุกขั้นตอนรวมกับการให้สิ่งเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพ และผู้เรียนให้ความสนใจต่อพฤติกรรมตอบสนองที่เป็นแม่แบบแล้ว การเรียนรู้ของผู้เรียนจะมีโอกาสเกิดข้อผิดพลาดได้น้อยที่สุดหรือไม่เกิดข้อผิดพลาดใดๆ เลย

4.3.2 การสาธิตเมื่อการตอบสนองผิดพลาด (error-dependent modeling) เป็นวิธีการสอนที่ครูสาธิตก็ต่อเมื่อผู้เรียนตอบสนองหรือกระทำผิดพลาดเท่านั้น หากผู้เรียนสามารถตอบสนองหรือกระทำถูกต้องจะไม่มี การสาธิตเกิดขึ้น

4.3.3 การสาธิตบางส่วน (partial modeling) เป็นวิธีการสาธิตการตอบสนองที่ถูกต้องเพียงบางส่วนเท่านั้น ซึ่งจะนำไปใช้ได้ในการฝึกที่ต้องการให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองให้ได้มากที่สุด การสาธิตรูปแบบนี้จะสามารถกระตุ้นเตือนผู้เรียนให้ตอบสนองอย่างถูกต้อง โดยไม่ต้องสาธิตพฤติกรรมตอบสนองที่ถูกต้องทั้งหมด

4.3.4 การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ การสอนที่ใช้คอมพิวเตอร์เพิ่มพูนทักษะ (computer – enhanced instruction) นำมาใช้เพื่อฝึกปากเปล่า และฝึกปฏิบัติ ซึ่งประสิทธิภาพก็ขึ้นอยู่กับคุณภาพของโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่มีอยู่ (Lewis, 1993 อ้างถึงใน Smith, 1998 หน้า 170) นอกจากนี้ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่นำมาปรับใช้ช่วยให้ครูได้มีโอกาสใช้เทคนิคการสอนที่กำหนดในโปรแกรมที่ผ่านการทดลองและพิสูจน์การใช้มาแล้วได้ง่ายขึ้น เช่น โปรแกรมการสอนภาษาซึ่งทำสำเร็จเป็นม้วนเทป ในเนื้อหาที่มีการหยุดให้นักเรียนพูดตอบคำถาม สามารถใช้คอมพิวเตอร์ช่วยจัดช่วงเวลาในการตอบให้เร็วหรือช้าได้ตามต้องการ นอกจากนี้หนังสือหรือตำราเรียนที่มีการดัดแปลงใช้กับคอมพิวเตอร์ก็มีประโยชน์ และมีประสิทธิภาพไม่ต่างจากการใช้ตำราที่จัดพิมพ์ทั่วไป (Lovitt & Horton, 1994 อ้างถึงใน Smith, 1998 หน้า 171) ในประเทศไทยหน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวกับบุคคลที่มีความบกพร่องหรือพิการทั้งภาครัฐและเอกชนได้พัฒนาโครงการเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อคนพิการตลอดมาซึ่งจะกล่าวโดยสรุป ดังนี้

4.3.4.1 คอมพิวเตอร์เพื่ออาชีพ ใช้คอมพิวเตอร์ผลิตเอกสาร ออกแบบปกเอกสาร และออกแบบนามบัตรสำหรับฝึกหัดเด็ก ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

4.3.4.2 คอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนการสอน (CAI) ในสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ศิลปศึกษา

4.3.4.3 คอมพิวเตอร์สอนพูด ใช้โปรแกรม Speech Viewer ฝึกพูด

และแก้ไขการพูดโดยฝึกด้านความดังความถี่ และความชัดเจนของเสียงในการพูดเป็นคำ ประโยค และสนทนาตามระดับความสามารถของนักเรียน

4.3.4.4 คอมพิวเตอร์เพื่อการสื่อความหมาย ฝึกเด็กเล็กและ อนุบาลที่มีปัญหาการใช้มือในการเรียน เช่น พิมพ์บนแป้นพิมพ์ (keyboard) ใช้เมาส์ชนิด พิเศษ (easy ball) ช่วยให้การใช้มือได้สะดวกขึ้น มีการออกแบบ keyguard เพื่อช่วยให้การ กดลงบนแป้นพิมพ์ทำได้ไม่พลาด

4.3.4.5 การพัฒนาระบบทดสอบระดับสติปัญญา (Assisstive Technology for IQ Testing) เป็นการพัฒนาซอฟต์แวร์ที่ใช้ทดสอบระดับสติปัญญาแบบ ไม่ใช้ภาษา ซึ่งใช้ร่วมกับอุปกรณ์ที่อำนวยความสะดวกในการทดสอบระดับสติปัญญา โดย สามารถให้การทดสอบได้ทั้งแก่เด็กทั่วไป และเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อเพิ่มโอกาส ที่จะได้เข้ารับการศึกษาระบบเรียนร่วม

4.3.4.5 ทีช (TEACCH) วิธี TEACCH (Treatment and Education of Autistic and Communication relatedhandicapped CHildren) ได้รับการพัฒนาโดย Erick Schopler ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัย NorthCarolina สำหรับจุดมุ่งหมายในการนำ วิธีการนี้มาใช้ก็เพื่อสื่อสารกับนักเรียน โดยการจัดโครงสร้างงานใหม่ กำหนดตารางเวลา และจัดสภาพแวดล้อมให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นพิเศษของ นักเรียนออทิสติกแต่ละคน ทั้งนี้เนื่องมาจากนักเรียนออทิสติกซึ่งมีความบกพร่องทางด้าน ภาษาและการสื่อสารต้องการตารางเวลาที่ได้กำหนดเป็นขั้นตอนหรือมีข้อตกลงไว้ก่อน ล่วงหน้า ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนออทิสติกเข้าใจว่าในแต่ละวัน เขาต้องทำกิจกรรมใดบ้าง ก่อนหลังตามลำดับ ซึ่งจะช่วยลดความวิตกกังวลและความเครียดของเด็ก วิธี TEACCH สามารถนำไปใช้ได้กับทุกกลุ่มอายุ ในทุกสถานที่ให้บริการและความช่วยเหลือเด็ก ไม่ว่าจะ เป็นโรงเรียน โรงพยาบาลศูนย์การศึกษาพิเศษหรือศูนย์พัฒนาเด็ก (Schopler & Olley, 1982; Smith, 1996; Maurice, Green & Luce,1996; Yarnall, 2000) โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายวิธี TEACCH มีจุดมุ่งหมายหลัก 3 ประการ คือ
 - 1.1 เพื่อให้บุคคลออทิสติกสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมี ความหมายและเป็นอิสระในสังคม โดยไม่ต้องอาศัยการพึ่งพาจากผู้อื่น
 - 1.2 เพื่อให้บริการแก่บุคคลออทิสติกและครอบครัวในรัฐ แครโรไลนา และให้บุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องได้เข้าใจกระบวนการช่วยเหลือเด็กด้วยวิธีนี้

1.3 เพื่อนำความรู้ที่ได้จากการวิจัยการทดลองไป
ประยุกต์ใช้กับบุคคลออทิสติก ทั้งในประเทศสหรัฐอเมริกาและในประเทศอื่นๆ

2. วิธีการสอนวิธี TEACCH ใช้วิธีการสอนที่เรียกว่า “การสอนแบบมีโครงสร้าง” (Structured Teaching) โดยการสอนแบบมีโครงสร้างนั้น มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ 2 ประการ คือ

2.1 ช่วยให้เด็กออทิสติกสามารถทำกิจกรรมหรือดำเนินชีวิตได้ตามลำพัง

2.2 ทำให้สิ่งแวดล้อมมีความหมายและความเหมาะสมมากขึ้นสำหรับความต้องการจำเป็นของเด็กออทิสติก

4.3.4.6 เพ็คส์ (PECS) PECS ย่อมาจาก Picture Exchange Communication System พัฒนาขึ้นโดย ดร.มอนดี แห่งรัฐเดลาแวร์ ประเทศสหรัฐอเมริกา เทคนิคนี้ใช้สอนเด็กออทิสติกที่มีความบกพร่องในการสื่อสาร ซึ่งวิธีการสอนแบบนี้จะเน้นการใช้ภาพในการสื่อสาร โดยเริ่มจากการแลกเปลี่ยนภาพระหว่างคู่สนทนา 2 คน โดยไม่มีการพูดคุยต่อนั้นครูจะเริ่มพูดคุยกับเด็กทีละน้อย ในตอนแรกเด็กอาจยังไม่โต้ตอบ แต่ต่อมาเด็กจะเริ่มโต้ตอบโดยใช้ภาพโดยใช้ภาษาท่าทางและใช้ภาษาพูดในที่สุด

จุดมุ่งหมายของเพ็คส์ วิธีการสอนแบบนี้เป็นการแลกเปลี่ยนรูปภาพซึ่งกันและกันระหว่างเด็กออทิสติกและบุคคลอื่น เพื่อใช้สอนการสื่อสารระหว่างเด็กออทิสติกกับผู้ปกครอง ครู หรือผู้อื่นโดยใช้รูปภาพ สัญลักษณ์ต่างๆ โดยเน้นให้เด็กสามารถสื่อสารกับผู้อื่นในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้จะใช้กับเด็กออทิสติกแล้ว วิธีนี้อาจนำมาใช้กับเด็กอื่นที่มีความบกพร่องทางการสื่อสารได้ด้วย เมื่อเด็กเข้าใจกระบวนการสื่อสาร และสามารถสื่อสารกับผู้อื่นด้วยภาพได้แล้ว จุดมุ่งหมายขั้นต่อไปคือ การสอนเด็กให้สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ด้วยการพูดขึ้นตอนการสอนตามวิธีการของเพ็คส์ แบ่งออกเป็น 6 ขั้นตอน ตามลำดับดังนี้ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในเอกสารรายงานวิจัย, เบญจา ชลชานนท์, 2548)

ขั้นตอนที่ 1 สื่อสาร “อย่างไร”

ขั้นตอนที่ 2 ขยายความต่อเนื่องในการสื่อสาร

ขั้นตอนที่ 3 คัดแยกภาพเพื่อนำไปสื่อสาร

ขั้นตอนที่ 4 สร้างประโยค

ขั้นตอนที่ 5 ตอบคำถาม “เธอต้องการอะไร”

ขั้นตอนที่ 6 แสดงความคิดเห็นต่อสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์
อื่น

4.3.4.7 ฟลอร์ไทม์ (Floor Time) เทคนิคนี้เป็นการพัฒนาเด็ก
ออกทิสติกระดับอนุบาลด้วยการเล่น เทคนิคนี้เป็นการพัฒนาความสัมพันธ์และความพอใจ
ออกแบบการเล่นให้สอดคล้องกับระดับพัฒนาการและลักษณะเฉพาะบุคคล โดยเชื่อว่า
หากเด็กออกทิสติก ได้รับการฝึกให้มีปฏิสัมพันธ์ที่น่าพอใจ เด็กก็จะพัฒนาสติปัญญาและ
อารมณ์ไปได้พร้อมๆ กันเทคนิคนี้ทำให้เด็กเรียนรู้ทักษะหลายทักษะ ซึ่งเป็นพื้นฐานของ
พัฒนาการโดยผ่านการเล่น โดยมีผู้ใหญ่ร่วมในการเล่นและแก้ไขความบกพร่องที่เป็น
อุปสรรคขัดขวางการเล่นที่มีประโยชน์ต่อพัฒนาการกิจกรรมฟลอร์ไทม์มี 5 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 การสังเกต (observation) การสังเกตพฤติกรรมของเด็ก
ขณะเล่น โดยมีเป้าหมายสำคัญคือสังเกตว่าเด็กมีความสนใจต่อสิ่งแวดล้อมรอบข้างมาก
น้อยเพียงใด และเข้าใจในสิ่งที่ดำเนินไปรอบตัวหรือไม่เพียงใดเพื่อจะได้รู้ว่าจะเข้าหาเด็กได้
อย่างไร

ขั้นที่ 2 เข้าหาเด็กและเปิดวงจรสื่อสาร (approach open circle
of communication) ครูเข้าหาเด็กและร่วมกิจกรรม พร้อมทั้งพยายามสร้างอารมณ์ร่วมให้
อยู่ในระดับเดียวกับเด็ก อาจนั่งลงใกล้ๆ และเล่นกับเด็กเริ่มสื่อสารโดยอาจใช้สีหน้า
ท่าทาง ภาษากาย หรือภาษาพูดก็ได้ รวมทั้งการใช้สิ่งของ ของเล่น หรือกิจกรรมที่เด็ก
สนใจ

ขั้นที่ 3 คล้อยตามเด็ก (follow the child's lead) ครูจะต้อง
พยายามคล้อยตามเด็กโดยไม่สั่งหรือจับมือให้เด็กทำ แต่คล้อยตามในสิ่งที่เด็กพูดและสิ่งที่
เด็กทำ โดยให้เด็กเป็นผู้นำในการเล่น เด็กจะเป็นคนต้นคิดในการเล่นว่า เด็กจะเล่นอย่างไร
เล่นอะไรก่อน ครูจะต้องคล้อยตาม

ขั้นที่ 4 ยืดและขยายการเล่น (extend and expand play)
ครูพยายามยืดและขยายการเล่นและการสื่อสารให้นานและหลากหลายขึ้น โดยไม่
แทรกแซงการเล่น และครูเป็นฝ่ายเล่นตาม

ขั้นที่ 5 ปิดวงจรสื่อสาร (child closes the circle of
communication) เป็นการสิ้นสุดเรื่องที่สื่อสารกันเมื่อครูเริ่มสื่อสารกับเด็ก เช่น ครูยิ้มให้
เด็กยิ้มตอบ นั่นคือจบ 1 วงจรสื่อสาร

ทศนา แคมมณี (2559, หน้า 319 – 381) ได้กล่าวถึง เทคนิค

วิธีการสอน ไว้ดังนี้

1. วิธีสอนโดยใช้การบรรยาย (Lecture) หมายถึง วิธีการโดยใช้การบรรยาย คือ กระบวนการที่สอนโดยใช้การช่วยเหลือให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการเตรียมเนื้อหาสาระ แล้วบรรยาย คือ พูด บอก เล่า อธิบาย เนื้อหาสาระหรือสิ่งที่ต้องการสอนแก่ผู้เรียน และประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์โดยใช้การบรรยายเป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนจำนวนมากได้เรียนรู้เนื้อหาสาระหรือข้อความรู้จำนวนมากพร้อมๆ กันได้ในเวลาที่จำกัด

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้การบรรยาย

ข้อดี

- 1) เป็นวิธีการสอนที่ใช้เวลาน้อย
- 2) เป็นวิธีการสอนที่ใช้กับผู้เรียนจำนวนมากได้
- 3) เป็นวิธีการสอนที่สะดวก ไม่ยุ่งยาก
- 4) เป็นวิธีการสอนที่ถ่ายทอดเนื้อหาสาระได้มาก

ข้อจำกัด

- 1) เป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนมีบทบาทน้อย จึงอาจทำให้ผู้เรียนขาดความสนใจในการบรรยาย
- 2) เป็นวิธีการสอนที่อาศัยความสามารถของผู้บรรยาย ถ้าผู้บรรยายไม่มีศิลปะในการบรรยายที่ดึงดูดใจผู้เรียน ผู้เรียนอาจขาดความสนใจ และถ้าผู้สอนขาดการเรียบเรียงเนื้อหาสาระอย่างเหมาะสม ผู้เรียนอาจไม่เข้าใจ และไม่สามารถซักถามได้ (ถ้าผู้บรรยายไม่เปิดโอกาส)
- 3) เป็นวิธีการสอนที่ไม่สามารถสนองตอบความต้องการและความแตกต่างระหว่างบุคคล

2. วิธีสอนโดยใช้การสาธิต (Demonstration) หมายถึง

กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการแสดงหรือทำสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ให้ผู้เรียนสังเกตดู แล้วให้ผู้เรียนซักถาม อภิปราย และสรุปการเรียนรู้ที่ได้จากการสังเกตการสาธิตซึ่งมีวัตถุประสงค์โดยใช้การสาธิตเป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนทั้งชั้นได้เห็นการปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ทำให้เกิดความเข้าใจในเรื่องหรือการปฏิบัตินั้นชัดเจนขึ้น

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้การสาธิต

ข้อดี

1) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง เห็นสิ่งที่เรียนรู้อย่างเป็นรูปธรรม ทำให้เกิดความเข้าใจและจดจำในเรื่องที่สาธิตได้ดี และนาน

2) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยประหยัดเวลา อุปกรณ์และ ค่าใช้จ่ายหากใช้ทดแทนการทดลอง

3) เป็นวิธีที่สามารถสอนผู้เรียนได้จำนวนมาก

ข้อจำกัด

1) หากกลุ่มใหญ่ ผู้เรียนอาจสังเกตเห็นการสาธิต ไม่ชัดเจน และทั่วถึง

2) เป็นวิธีที่ผู้สอนเป็นผู้สาธิต จึงอาจไม่เห็นพฤติกรรมของผู้เรียน

3) เป็นวิธีที่ผู้เรียนอาจมีส่วนร่วมไม่ทั่วถึง และมากพอ

4) เป็นวิธีที่ผู้เรียนไม่ได้ลงมือทำเอง จึงอาจไม่เกิดความรู้ ที่ลึกซึ้งเพียงพอ

3. วิธีสอนโดยใช้การทดลอง (Experiment) หมายถึง

กระบวนการที่เน้นผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการที่ผู้สอน/ผู้เรียนกำหนดปัญหาและสมมติฐานในการทดลอง ผู้สอนให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน และให้ผู้เรียนลงมือทดลองปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนด โดยใช้วัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็น เก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล สรุปอภิปรายผลการทดลองและสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับจากการทดลอง ซึ่งมีวัตถุประสงค์โดยใช้การทดลอง เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่มเกิดการเรียนรู้โดยการเห็นผลเชิงประจักษ์ชัดจากการคิดและการกระทำของตนเอง ทำให้การเรียนรู้นั้นตรงกับความเป็นจริง มีความหมายสำหรับผู้เรียนและจำได้นาน

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้การทดลอง

ข้อดี

1) เป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง ได้ผ่านกระบวนการต่างๆ ได้พิสูจน์ ทดสอบ และเห็นผลประจักษ์ด้วยตนเอง จึงเกิดการเรียนรู้ได้ดี มีความเข้าใจและจะจดจำการเรียนรู้ได้นาน

2) เป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะกระบวนการต่างๆ จำนวนมาก เช่น ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ทักษะกระบวนการแสวงหาความรู้ ทักษะกระบวนการคิด และทักษะกระบวนการกลุ่ม รวมทั้งได้พัฒนาลักษณะนิสัยใฝ่รู้

3) เป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมมาก จะทำให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้

ข้อจำกัด

1) เป็นวิธีการสอนที่มีค่าใช้จ่ายสูง เนื่องจากจำเป็นต้องมีอุปกรณ์ เครื่องมือวัสดุสำหรับผู้เรียนจำนวนมาก หรือในกรณีที่ต้องออกไปเก็บข้อมูลนอกสถานที่ ก็ต้องมีค่าใช้จ่ายค่าพาหนะ ที่พัก และวัสดุต่างๆ ด้วย

2) เป็นวิธีการสอนที่ใช้เวลามาก เนื่องจากการดำเนินการแต่ละขั้นตอนต้องใช้เวลา

3) เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ จึงจะสามารถสอนและฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

4. วิธีสอนโดยใช้การนิรนัย (Deduction) หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีหลักการ กฎ หรือข้อสรุปในเรื่องที่เรียน แล้วจึงให้ตัวอย่างการใช้ทฤษฎี / หลักการ / กฎ / หรือข้อสรุปนั้นหลายๆ ตัวอย่าง หรืออาจให้ผู้เรียนฝึกนำทฤษฎี / หลักการ / กฎหรือข้อสรุปนั้นไปใช้สถานการณ์ใหม่ๆ อย่างลึกซึ้งหรือกล่าวสั้นๆ ได้ว่าเป็นการสอนจากหลักการไปสู่ตัวอย่างย่อยๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์โดยใช้การนิรนัยเป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หลักการและสามารถนำหลักดังกล่าวไปใช้ได้

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้การนิรนัย

ข้อดี

1) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยถ่ายทอดเนื้อหาสาระได้อย่างรวดเร็วและไม่ยุ่งยาก

2) เป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกฝน การนำทฤษฎี/หลักการไปใช้ในสถานการณ์ใหม่

3) เป็นวิธีสอนที่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนที่มีความสามารถหรือเรียนรู้ได้เร็วสามารถพัฒนา โดยไม่ต้องรอผู้เรียนรู้ช้ากว่า

ข้อจำกัด

- 1) เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนจำเป็นต้องเตรียมตัวอย่าง/สถานการณ์/ปัญหาที่หลากหลายมาให้ผู้เรียนได้ฝึกทำ
- 2) เป็นวิธีสอนที่ขึ้นกับความเข้าใจและความสามารถของผู้สอนในการนำเสนอทฤษฎี หลักการ
- 3) เป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ช้า อาจจะไม่ทันเพื่อน และเกิดปัญหาในการเรียนรู้

5. วิธีสอนโดยใช้การอุปนัย (Induction) หมายถึง กระบวนการสอนที่ผู้สอนใช้ในการช่วยเหลือให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการนำตัวอย่าง / ข้อมูล / ความคิด / เหตุการณ์ / สถานการณ์ / ปรากฏการณ์ ที่มีหลักการ / แนวคิดที่แฝงอยู่ออกมา เพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆ ต่อไปกล่าวสั้นๆ ได้ว่าเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนสรุปหลักการจากตัวอย่างต่างๆ ด้วยตนเองซึ่งมีวัตถุประสงค์โดยใช้การอุปนัยเป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการวิเคราะห์สามารถจับหลักการ หรือประเด็นสำคัญได้โดยตนเอง ทำให้เกิดการเรียนรู้หลักการ / แนวคิดหรือข้อความรู้ต่างๆ อย่างเข้าใจ

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้การอุปนัย

ข้อดี

- 1) เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนสามารถค้นพบการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง จึงทำให้เกิดความเข้าใจและจดจำได้ดี
- 2) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ อันเป็นเครื่องมือสำคัญของการเรียนรู้
- 3) เป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนได้ทั้งเนื้อหาความรู้ ได้แก่ หลักการ / แนวคิด / ฯลฯ และกระบวนการ (ได้แก่ กระบวนการคิด) ซึ่งผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนรู้เรื่องอื่นๆ ได้

ข้อจำกัด

- 1) เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลาค่อนข้างมาก

2) เป็นวิธีสอนที่อาศัยตัวอย่างที่ดี หากผู้สอนขาดความเข้าใจในการจัดเตรียมตัวอย่างที่ครอบคลุมลักษณะสำคัญๆ ของหลักการ / แนวคิดที่สอน การสอนจะไม่ประสบผลสำเร็จ

3) เป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนจะต้องคิดค้นหาคำตอบด้วยตนเอง หากผู้เรียนขาดทักษะพื้นฐานในการคิด และการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม อาจไม่เกิดผลที่ต้องการ

6. วิธีสอนโดยใช้การไปทัศนศึกษา (Field) หมายถึง

กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันวางแผนและเดินทางไปศึกษาเรียนรู้ ณ สถานที่อันเป็นแหล่งเรียนรู้ในเรื่องนั้น (ซึ่งอยู่นอกสถานที่ที่เรียนกันอยู่เป็นปกติ) โดยมีการศึกษาสิ่งต่างๆ ในสถานที่นั้นตามกระบวนการหรือวิธีการที่ได้วางแผนไว้และมีการอภิปรายสรุปการเรียนรู้จากข้อมูลที่ได้ศึกษามา ซึ่งมีวัตถุประสงค์โดยใช้การไปทัศนศึกษาเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงในเรื่องที่เรียน ได้เรียนรู้สภาพความเป็นจริง ได้ใช้แหล่งชุมชนให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ทำให้เกิดความเข้าใจ และเกิดเจตคติที่ดีทั้งต่อสถานที่นั้นและต่อการเรียนรู้

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้การทัศนศึกษา

ข้อดี

1) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง ได้เรียนรู้สภาพความเป็นจริง มีการเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ในห้องเรียนและความเป็นจริง

2) เป็นวิธีการสอนที่ส่งเสริมการใช้ทรัพยากรท้องถิ่น และชุมชนให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน และช่วยสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน

3) เป็นวิธีการสอนที่เอื้อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะต่างๆ จำนวนมาก เช่น ทักษะการวางแผน ทักษะการประสานงาน ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการแสวงหาความรู้ นอกจากนั้นยังส่งเสริมการพัฒนาคุณธรรมต่างๆ เช่น ความรับผิดชอบ ความสามัคคีความเสียสละ เป็นต้น

4) เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนบรรยากาศในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น และความสนใจในการเรียนเพิ่มขึ้น

ข้อจำกัด

- 1) เป็นวิธีการสอนที่ยุ่งยากสำหรับผู้สอนเนื่องจากต้องมีการเตรียมการติดต่อประสานงาน จัดการ และรับผิดชอบงานหลายด้าน
- 2) เป็นวิธีการสอนที่ค่าใช้จ่ายสูง ใช้เวลามาก และมีความเสี่ยง อาจเกิดอันตรายระหว่างการเดินทางได้
- 3) เป็นวิธีการสอนที่อาจเกิดผลไม่คุ้มค่า หากการจัดการและกระบวนการศึกษาไม่ดีเท่าที่ควร

7. วิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group

Discussion) หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็กๆ ประมาณ 4 - 8 คน และให้ผู้เรียนในกลุ่มพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็น และประสบการณ์ในประเด็นที่กำหนด และสรุปผลการอภิปรายออกมาเป็นข้อสรุปของกลุ่ม ซึ่งมีวัตถุประสงค์โดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่เรียนกว้างขึ้น

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้การอภิปราย

กลุ่มย่อย

ข้อดี

- 1) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนกลุ่มใหญ่มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง
- 2) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนและผู้สอนได้ข้อมูลและความคิดเห็นที่หลากหลาย ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขึ้น
- 3) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะต่างๆ จำนวนมาก เช่น ทักษะการพูด การแสดงความคิดเห็น การโต้แย้ง การวิพากษ์วิจารณ์ และทักษะการคิด เป็นต้น

ข้อจำกัด

- 1) เป็นวิธีการสอนที่ใช้เวลามาก
- 2) เป็นวิธีการสอนที่ต้องอาศัยสถานที่หรือบริเวณที่กว้างพอจะจัดกลุ่มให้อภิปรายกันได้ โดยไม่รบกวนกัน

3) หากผู้เรียนไม่รู้หรือไม่ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของสมาชิกกลุ่มที่ดีการอภิปรายอาจไม่ได้ผลดี

4) หากสมาชิกกลุ่มและผู้สอน ไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ดีอาจเกิดปัญหาการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกได้

8. วิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร (Dramatization) หมายถึงกระบวนการที่ผู้สอนในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการให้ผู้เรียนแสดงละคร ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหาและบทละครที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตขึ้นมา และสามารถทำให้ทั้งผู้แสดงและผู้ชมเกิดความเข้าใจและจดจำเรื่องนั้นได้นาน ซึ่งมีวัตถุประสงค์โดยใช้การแสดงละครเป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเห็นภาพของเรื่องราวที่ต้องการเรียนรู้ประจักษ์ชัดด้วยตนเอง ทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตมา ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจน และจดจำได้นาน

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย

ข้อดี

1) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นสิ่งที่เรียนมีชีวิตขึ้นมา ทำให้การเรียนรู้มีความเป็นจริง และมีความหมายสำหรับผู้เรียน

2) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูง

3) เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่างๆ จำนวนมาก เช่น ทักษะการพูด การเขียน การแสดงออก การจัดการ การแสวงหาข้อมูลความรู้ และการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นต้น

ข้อจำกัด

1) เป็นวิธีการสอนที่ใช้เวลามาก ต้องมีการจัดเตรียมบทละคร และการแสดงที่ยุ่งยาก

2) เป็นวิธีการสอนที่ต้องใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องแต่งกาย ประกอบการแสดงซึ่งอาจทำให้มีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น

3) เป็นวิธีการสอนที่ต้องอาศัยการแสวงหาข้อมูลที่ถูกต้องมาใช้ในการเขียนบท หากผู้สอนไม่มีข้อมูลเพียงพอ หรือไม่แสวงหาข้อมูลที่ต้องการได้ จะทำให้เรื่องราวหรือการแสดงไม่สมบูรณ์

9. วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)

หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน และนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมทั้งของตนเองและผู้อื่นหรือเกิดความเข้าใจในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับบทบาทสมมติ

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

ข้อดี

- 1) เป็นวิธีการสอนที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ ความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้อื่น ได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง
- 2) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ และเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมของตน
- 3) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะในการเผชิญสถานการณ์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหา
- 4) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง
- 5) เป็นวิธีการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมาก ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน และการเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียน เพราะข้อมูลมาจากผู้เรียนโดยตรง

ข้อจำกัด

- 1) เป็นวิธีการสอนที่ใช้เวลามากพอสมควร
- 2) เป็นวิธีการสอนที่ต้องอาศัยการเตรียมการและการจัดการอย่างรัดกุม หากจัดการไม่ดีพอ อาจเกิดความยุ่งยากสับสนขึ้นได้

3) เป็นวิธีการสอนที่ต้องอาศัยความไวในการรับรู้ (sensitivity) ของผู้สอนหากผู้สอนขาดคุณสมบัตินี้ไม่รับรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนบางคน และไม่ได้แก้ปัญหาแต่ต้นอาจเกิดปัญหาต่อเนื่องไปได้

4) เป็นวิธีการสอนที่ต้องอาศัยความสามารถในการแก้ปัญหาเนื่องจากการแสดงของผู้เรียนอาจไม่เป็นไปตามความคาดหมายของผู้สอน ผู้สอนจะต้องสามารถแก้ปัญหาหรือปรับสถานการณ์และประเด็นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้

10. วิธีสอนโดยใช้กรณีตัวอย่าง (Case) หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนศึกษาเรื่องที่สมมติขึ้นจากความเป็นจริงและตอบประเด็นคำถามเกี่ยวกับเรื่องนั้น แล้วนำคำตอบและเหตุผลที่มาจากคำตอบนั้นขึ้นมาใช้เป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์โดยใช้กรณีตัวอย่าง เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนการเผชิญและแก้ปัญหาโดยไม่ต้องรอให้เกิดปัญหาจริง เป็นวิธีการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ และเรียนรู้ความคิดเห็นของผู้อื่น ช่วยให้ผู้เรียนมีมุมมองที่กว้างขึ้น

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้กรณีตัวอย่าง
ข้อดี

1) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณและการคิดแก้ปัญหา ช่วยให้ผู้เรียนมีมุมมองที่กว้างขึ้น

2) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เผชิญปัญหาที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริงและได้ฝึกแก้ปัญหาโดยไม่ต้องเสี่ยงกับผลที่จะเกิดขึ้น ช่วยให้เกิดความพร้อมที่จะแก้ปัญหาเมื่อเผชิญปัญหานั้นในสถานการณ์จริง

3) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนสูง ส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน และส่งเสริมการเรียนรู้จากกันและกัน

4) เป็นวิธีการสอนที่ให้ผลดีมากสำหรับกลุ่มผู้เรียนที่มีความรู้และประสบการณ์หลากหลายสาขา

ข้อจำกัด

1) หากกลุ่มผู้เรียนมีความรู้และประสบการณ์

ไม่แตกต่างกัน การเรียนรู้อาจไม่กว้างเท่าที่ควร เพราะผู้เรียนมักมีมุมมองคล้ายกัน

2) แม้ปัญหาและสถานการณ์จะใกล้เคียงกับความ
เป็นจริง แต่ก็ไม่ได้เกิดขึ้นจริงๆ กับผู้เรียน ความคิดในการแก้ปัญหามักเป็นไปตามเหตุผล
ที่ถูกต้อง ซึ่งอาจไม่ตรงกับการปฏิบัติได้

11. วิธีสอนโดยใช้เกม (Game) หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้
ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนเล่นเกม
ตามกติกา และนำเนื้อหาและข้อมูลของเกม พฤติกรรมการเล่น วิธีการเล่น และผลการเล่น
เกมของผู้เรียนมาใช้ในการอธิบายเพื่อสรุปการเรียนรู้ ซึ่งมีวัตถุประสงค์โดยใช้เกมเป็น
วิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องราวต่างๆ อย่างสนุกสนานและท้าทายความสามารถ
โดยผู้เรียนเป็นผู้เล่นเอง ทำให้ได้รับประสบการณ์ตรง เป็นวิธีการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมี
ส่วนร่วมสูง

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้เกม

ข้อดี

1) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูง
ผู้เรียนได้รับความสนุกสนาน และเกิดการเรียนรู้จากการเล่น

2) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการ
เห็นประจักษ์แจ้งด้วยตนเอง ทำให้การเรียนรู้ที่มีความหมายและอยู่คงทน

3) เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนไม่เหนื่อยแรงมากขณะสอน
และผู้เรียนชอบ

ข้อจำกัด

1) เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลามาก

2) เป็นวิธีสอนที่มีค่าใช้จ่าย เนื่องจากเกมบางเกมต้องซื้อ
หามาโดยเฉพาะเกมจำลองสถานการณ์บางเกมมีราคาสูงมาก เนื่องจากการเล่นเกม
ส่วนใหญ่ ผู้เรียนทุกคนต้องมีวัสดุอุปกรณ์ในการเล่นเฉพาะตน

3) เป็นวิธีสอนที่ขึ้นกับความสามารถของผู้สอน ผู้สอน
จำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างเกม จึงจะสามารถสร้างได้

4) เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการเตรียมการมาก เกมเพื่อ
การฝึกทักษะ แม้จะไม่ยุ่งยากซับซ้อนนัก แต่ผู้สอนจำเป็นต้องจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ในการ
เล่นให้ผู้เรียนจำนวนมาก เกมการศึกษา และเกมจำลองสถานการณ์ ผู้สอนจำเป็นต้อง

ศึกษาและทดลองใช้จนเข้าใจ ซึ่งต้องอาศัยเวลามาก โดยเฉพาะเกมที่มีความซับซ้อนมาก และผู้เล่นจำนวนมากยิ่งต้องใช้เวลาเพิ่มขึ้นอีก

5) เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนต้องมีทักษะในการนำการอภิปรายที่มีประสิทธิภาพจึงจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนประมวลและสรุปการเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์

12. วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนลงไปเล่นในสถานการณ์ที่มีบทบาท ข้อมูล และกติกาการเล่น ที่สะท้อนความเป็นจริง และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้น โดยใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลในความเป็นจริง ในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ ซึ่งการตัดสินใจนั้นจะส่งผลในลักษณะเดียวกันกับที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง
ข้อดี

1) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องที่มีความสัมพันธ์ซับซ้อนได้อย่างเข้าใจ เกิดความเข้าใจ เนื่องจากได้มีประสบการณ์ที่เห็นประจักษ์ชัดด้วยตนเอง

2) เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูงมาก ผู้เรียนได้เรียนอย่างสนุกสนาน การเรียนรู้มีความหมายต่อตัวผู้เรียน

3) เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะกระบวนการต่างๆ จำนวนมาก เช่น กระบวนการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น กระบวนการสื่อสาร กระบวนการตัดสินใจกระบวนการแก้ปัญหา และกระบวนการคิด เป็นต้น

ข้อจำกัด

1) เป็นวิธีการสอนที่ต้องใช้ค่าใช้จ่ายสูง เพราะต้องมีวัสดุอุปกรณ์ และข้อมูลสำหรับผู้เล่นทุกคน และสถานการณ์จำลองบางเรื่องมีราคาแพง

2) เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลามาก เพราะต้องใช้เวลาแก่ผู้เรียนในการเล่นและการอภิปราย

3) เป็นวิธีสอนที่ต้องใช้เวลาในการเตรียมการมาก ผู้สอนต้องอาศัยรายละเอียด และลองเล่นด้วยตนเอง และในกรณีที่ต้องสร้างสถานการณ์เอง ยิ่งต้องใช้เวลาเพิ่มขึ้น

4) เป็นวิธีสอนที่ต้องพึ่งสถานการณ์จำลอง ถ้าไม่มีสถานการณ์จำลองที่ตรงกับวัตถุประสงค์หรือความต้องการ ผู้สอนต้องสร้างขึ้นมาเอง ถ้าผู้สอนไม่มีความรู้ความเข้าใจในการสร้างสถานการณ์เพียงพอ ก็จะไม่สามารถสร้างได้

5) เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เล่นและแสดงออกอย่างหลากหลาย จึงเป็นการยากสำหรับผู้สอนในการนำการอภิปรายให้ไปสู่การเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

13. วิธีสอนโดยใช้ศูนย์การเรียนรู้ (Learning Center) หมายถึงกระบวนการในการสอนให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยผู้สอนให้ผู้เรียนศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง จากศูนย์การเรียนรู้หรือมุมความรู้ ซึ่งผู้สอนได้จัดเตรียมเนื้อหาสาระและกิจกรรมที่ใช้สื่อการสอนหลายๆ อย่างประสมกันเอาไว้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองปกติศูนย์การเรียนรู้จะมีหลายศูนย์ แต่ละศูนย์จะมีเนื้อหาสาระเบ็ดเสร็จในตัวเอง ผู้เรียนจะหมุนเวียนกันเข้าศูนย์ต่างๆ จนครบทุกซ์ศูนย์โดยมีศูนย์สำรองไว้สำหรับผู้เรียนที่เรียนรู้ได้เร็วและทำกิจกรรมเสร็จก่อนคนอื่น ๆ ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้จัดเตรียมศูนย์การเรียนรู้ให้คำแนะนำ ช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้แก่ผู้เรียน และประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้ศูนย์การเรียนรู้

ข้อดี

- 1) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง
- 2) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้
- 3) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนทราบผลการเรียนรู้ทันทีที่เรียนจบ
- 4) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มย่อยได้

ข้อจำกัด

- 1) เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนใช้เวลาในการเตรียมการมาก กล่าวคือ ต้องจัดเตรียมชุดการเรียนการสอน จัดวัสดุอุปกรณ์และสถานที่ให้พร้อมก่อนสอน

2) เป็นวิธีสอนที่ต้องใช้สื่อ และวัสดุต่างๆ จำนวนมาก
ใช้งบประมาณมาก

14. วิธีสอนโดยใช้บทเรียนแบบโปรแกรม (Programmed Instruction) หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนศึกษาจากบทเรียนสำเร็จรูปด้วยตนเอง (ซึ่งมีลักษณะพิเศษที่แตกต่างไปจากบทเรียนปกติ กล่าวคือ เป็นบทเรียนที่นำเนื้อหาสาระที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้มาแตกต่างเป็นหน่วยย่อย (small steps) เพื่อให้ง่ายแก่ผู้เรียนในการเรียนรู้ และนำเสนอแก่ผู้เรียนในลักษณะที่ให้ผู้เรียนสามารถตอบสนองสิ่งที่เรียนและตรวจสอบการเรียนรู้ของตนเองได้ทันที (immediately feedback) ว่าผิดหรือถูก ผู้เรียนสามารถใช้เวลาในการเรียนรู้มากขึ้นตามความสามารถ และสามารถตรวจสอบผลการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เพราะบทเรียนจะมีแบบสอบทั้งแบบสอบก่อนการเรียนรู้ (pre-test) และระบบสอบหลังการเรียนรู้ (post-test)

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้บทเรียนแบบโปรแกรม

ข้อดี

- 1) เป็นวิธีสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนศึกษาด้วยตนเอง
- 2) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเป็นรายบุคคลสามารถเรียนรู้ได้ตามความสามารถของตน เป็นการตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล
- 3) เป็นวิธีสอนที่ช่วยลดภาระครู และช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนครู

ข้อจำกัด

- 1) เป็นวิธีสอนที่พึ่งบทเรียนแบบโปรแกรม หากไม่มีบทเรียนหรือบทเรียนไม่มีคุณภาพดีพอ ก็ย่อมส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน
- 2) การสร้างบทเรียนให้มีคุณภาพที่ดี เป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาและมีความยุ่งยากในการจัดทำ ผู้สร้างจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจในการสร้างบทเรียน
- 3) บทเรียนโปรแกรมที่ดียังมีปริมาณน้อย บทเรียนโปรแกรมที่มีคุณภาพไม่ดีพอจะไม่น่าสนใจและไม่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายได้

จากเทคนิควิธีการสอน ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ วิธีการสอนและเทคนิคการสอนเป็นปัจจัยสำคัญในการะบวนการจัดการเรียนการสอนสำหรับครูผู้สอนซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ครูผู้สอนจำเป็นต้องใช้วิธีการสอนในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนผ่านจุดประสงค์หรือเป้าหมายในการจัดการเรียนการสอนสำหรับบุคคลออทิสติก เป็นต้น

5. การใช้หลักสูตรสำหรับบุคคลออทิสติก

สถาบันราชานุกูล (2555, หน้า 22 – 23) ได้กล่าวถึง การจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกไว้ดังนี้ เด็กออทิสติกประมาณ 70% มีภาวะบกพร่องทางสติปัญญา ร่วมด้วยแต่ก็จะมีบางส่วนที่มีความสามารถพิเศษในบางด้าน จะเห็นได้ว่าเด็กออทิสติกแต่ละคนมีอาการแต่ละด้านมากน้อยแตกต่างกันไป ฉะนั้นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกควรเป็นแบบหลักสูตรเฉพาะทาง (Individualized Education, IEP) มีการนำหลักสูตรไปใช้ดังนี้

5.1 หลักการจัดการหลักสูตรสำหรับเด็กออทิสติก

5.1.1 เป็นการจัดประสบการณ์ที่มุ่งให้เด็กออทิสติกสามารถดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

5.1.2 เป็นการพัฒนาเด็กโดยองค์รวมทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา ผ่านกิจกรรมการเล่นให้เหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะและความแตกต่างระหว่างบุคคล

5.1.3 เป็นการจัดประสบการณ์ที่มุ่งส่งเสริมให้เด็กออทิสติกได้รับการพัฒนาทักษะพื้นฐาน

5.1.4 ครอบครัวและชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็กออทิสติก

5.2 เนื้อหาของหลักสูตรเนื้อหาแบ่งออกเป็น 9 ทักษะ และกิจกรรมเสริมพิเศษ 1 กิจกรรม ดังนี้

5.2.1 ทักษะความตั้งใจ หมายถึง ความตั้งใจในการปฏิบัติกิจกรรมในช่วยเหลือเวลาใดเวลาหนึ่ง

5.2.2 ทักษะการเรียนรู้แบบ หมายถึง การกระทำตามพฤติกรรมของผู้อื่นตั้งแต่พฤติกรรมง่าย ๆ ไปจนถึงพฤติกรรมที่ซับซ้อน

5.2.3 ทักษะการรับรู้ หมายถึง กระบวนการแปลความหมายและการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่มากกระทบประสาทสัมผัสทั้ง 5

5.2.4 ทักษะการช่วยเหลือตนเอง หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันในด้านต่างๆ

5.2.5 ทักษะด้านสังคม หมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลกลุ่มรวม

5.2.6 ทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็ก หมายถึง การทำงานของมือ การประสานสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ

5.2.7 ทักษะกล้ามเนื้อมัดใหญ่ หมายถึง การใช้กล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ของร่างกายในการเคลื่อนไหวอย่างมีสมดุล

5.2.8 ทักษะพื้นฐานทางวิชาการ หมายถึง ความสามารถในการสังเกตเปรียบเทียบ จำแนก ความเข้าใจการคิดอย่างมีเหตุผล ลีลามือ จำนวน สัญลักษณ์

5.2.9 ทักษะการสื่อสาร หมายถึง ทักษะการรับส่งข้อมูลโดยสีหน้า ท่าทาง คำพูด เพื่อสื่อความต้องการของตนเองและรับรู้ความต้องการของบุคคลอื่น

5.2.10 กิจกรรมเสริมพิเศษ หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมและพัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยจัดเป็นกิจกรรมบูรณาการและ/หรือกิจกรรมเฉพาะตามศักยภาพของแต่ละบุคคล เช่น กิจกรรม ศิลปะ กิจกรรมดนตรี พลศึกษา นันทนาการ ทัศนศึกษา เป็นต้น

สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ (2555, หน้า 8 - 18) มีการจัดทำแนวทางการจัดการเรียนการสอนสำหรับบุคคลออทิสติก ซึ่งมีความสัมพันธ์ของการพัฒนาคุณภาพบุคคลออทิสติกตามแนวทางการจัดหลักสูตร 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้สำหรับบุคคลออทิสติก พุทธศักราช 2555 ดังนี้

1. วิสัยทัศน์ แนวทางการจัดหลักสูตรสำหรับบุคคลออทิสติก

พุทธศักราช 2555 มุ่งพัฒนาบุคคลออทิสติกให้มีความพร้อมและพัฒนาให้เต็มศักยภาพในด้านภาษาและการสื่อสาร ด้านพฤติกรรมและอารมณ์ ด้านสังคม ด้านการรับรู้และการเคลื่อนไหวด้านการช่วยเหลือดูแลตนเองในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ด้านวิชาการ และด้านการเตรียมความพร้อมทางด้านอาชีพสามารถอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพตามความต้องการจำเป็นพิเศษ

2. จุดหมาย

2.1 มีทักษะในการสื่อสารด้วยภาษาพูดหรือท่าทาง สามารถสื่อความต้องการของตนเองและรับรู้ความต้องการของผู้อื่น

2.2 มีทักษะทางสังคมโดยการมีปฏิสัมพันธ์และสามารถสร้างสัมพันธภาพและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

2.3 สามารถควบคุมอารมณ์และแสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสมในการอยู่ร่วมกันในสังคม

2.4 สามารถดูแลช่วยเหลือตนเองในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน

2.5 มีความสามารถในการรับรู้และแสดงออกตามการรับรู้ รวมทั้งมีทักษะในการเคลื่อนไหว โดยการพัฒนากล้ามเนื้อมัดใหญ่และกล้ามเนื้อเล็กในการทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

2.6 มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์

2.7 สามารถเรียนรู้ทักษะทางวิชาการได้ตามระดับความสามารถและเต็มตามศักยภาพ

2.8 มีความสามารถในการทำงาน การประกอบอาชีพ และสามารถสร้างงาน รวมทั้งทักษะในการดำเนินชีวิต

3. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

3.1 ความสามารถและทักษะในการใช้ภาษาและการสื่อสาร

3.2 ความสามารถและทักษะในการปรับพฤติกรรมและอารมณ์

3.3 ความสามารถและทักษะทางสังคม เป็นความสามารถในการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์

3.4 สาระการเรียนรู้ หลักสูตรสำหรับบุคคลออกทิสติก ได้กำหนดสาระการเรียนรู้และผลการเรียนรู้โดยประกอบด้วยกลุ่มสาระการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็น 5 ด้าน กลุ่มสาระการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะด้านวิชาการ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะด้านอาชีพ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ดังนี้

กลุ่มสาระการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็น 5 ด้าน ประกอบด้วย

1. ด้านภาษาและการสื่อสาร

2. ด้านพฤติกรรมและอารมณ์
3. ด้านสังคม
4. ด้านการรับรู้และการเคลื่อนไหว
5. ด้านการดูแลช่วยเหลือตนเองในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน

กลุ่มสาระการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะทางวิชาการ ประกอบด้วย

8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์
2. กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
3. กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
4. กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์
5. กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
6. กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี
7. กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
8. กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนบุคคลออทิสติก

สถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนในห้องเรียนคู่ขนานในห้องเรียนออทิสติกอาจจัด

กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนใน 2 ลักษณะ ได้แก่

1. กิจกรรมที่กำหนดเป็นเฉพาะบุคคล โดยจะต้องค้นหาว่าบุคคลออทิสติกต้องการฟื้นฟูและส่งเสริมสมรรถภาพเพิ่มเติมในด้านใด เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษ เช่น กายภาพบำบัด กิจกรรมบำบัด อรรถบำบัด ดนตรีบำบัด ธารบำบัด ศิลปะบำบัด การส่งเสริมความสามารถด้านต่างๆ เป็นต้น

2. กิจกรรมที่จัดให้บุคคลออทิสติกได้เข้าร่วมกิจกรรมกับนักเรียนทั่วไป และพัฒนาศักยภาพให้เต็มศักยภาพซึ่งเป็นกิจกรรมนอกเหนือจากกลุ่มสาระการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มสาระการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะทางวิชาการในกลุ่มที่ 2 ทั้งนี้เป็นการพัฒนาองค์รวมของความเป็นมนุษย์ให้ครบทุกด้านทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม โดยสถานศึกษาอาจกำหนดกิจกรรมพัฒนาบุคคลออทิสติกเป็นเฉพาะบุคคล/กลุ่มในลักษณะการฝึกงานอาชีพและการบำเพ็ญประโยชน์หรือปรับจากกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ให้เหมาะสมกับศักยภาพและสภาพปัญหาของบุคคล

ออทิสติก

จากการใช้หลักสูตรสำหรับบุคคลออทิสติก ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ การใช้หลักสูตรสำหรับบุคคลออทิสติกมุ่งพัฒนาบุคคลออทิสติกให้มีความพร้อมและพัฒนาให้เต็มศักยภาพในด้านภาษาและการสื่อสาร ด้านพฤติกรรมและอารมณ์ ด้านสังคม ด้านการรับรู้และการเคลื่อนไหวด้านการช่วยเหลือดูแลตนเองในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ด้านวิชาการและด้านการเตรียมความพร้อมทางด้านอาชีพสามารถอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพตามความต้องการจำเป็นพิเศษ เป็นต้น

6. การวัดและประเมินผล

สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ (2558, หน้า 187 - 189) ได้กล่าวถึงความหมายของนักเรียนออทิสติก หมายถึง นักเรียนที่มีความผิดปกติของระบบการทำงานของสมองบางส่วน ซึ่งส่งผลต่อความบกพร่องทางด้านพัฒนาการทางภาษา ด้านสังคม และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมีข้อจำกัดทางพฤติกรรมหรือมีความสนใจจำกัดเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยความผิดปกตินั้นค้นพบได้ก่อนอายุ 30 เดือน เด็กไม่สนใจคนอื่นมีพฤติกรรมแปลกๆ สูญเสียความสามารถทางภาษาและทักษะ ผู้ปกครอง คุณครูรวมทั้งผู้ร่วมงาน ก็มีปัญหากับเด็กที่ไม่สนใจอย่างอื่นนอกจากพฤติกรรมที่ทำซ้ำซาก (ภาวะออทิสติกในแต่ละคนอาจมีความแตกต่างกันไป สิบคนก็ชอบอย่างมาคนน้อยต่างกัน แต่ก็มีภาวะบางอย่างที่แสดงออกร่วมกัน พูดยกกันโดยทั่วไปว่า ไม่สบตา ไม่พาที ไม่ชี้นิ้ว)

ไม่สบตา ก็คือ ไม่สบตากับคนอื่น ขาดปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น

ไม่พาที ก็คือ ไม่พูดโดยที่ไม่ได้สูญเสียการได้ยิน อาจจะฟังคำสั่งเข้าใจ

แต่ก็ไม่พูด

ไม่ชี้นิ้ว ก็คือ ไม่สามารถแสดงความต้องการของตนเอง โดยการชี้นิ้ว

บอกได้ อาการที่แสดงให้เห็นชัดเจนคือ มักจะจับมือคนอื่นไปหยิบสิ่งของที่ตนเองอยากได้

6.1 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้นักเรียนออทิสติก

กลุ่มอาการน้อยและปานกลาง การวัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับนักเรียนออทิสติก กลุ่มอาการน้อย และปานกลาง ใช้แนวทางการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายโดยการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในปัจจุบันมีลักษณะและวัตถุประสงค์

แตกต่างกันไป ต้องมีการปรับการประเมินผลที่เอื้อต่อสภาพผู้เรียน ทั้งวิธีการดูแล เครื่องมือที่ใช้

กลุ่มอาการรุนแรง (ห้องเรียนคู่ขนาน) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้สำหรับนักเรียนกลุ่มออทิสติก ระดับรุนแรง (ห้องเรียนคู่ขนาน) ใช้แนวทางการจัดหลักสูตรสำหรับบุคคลออทิสติก พ.ศ. 2555

ดังนั้น การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้สำหรับนักเรียนออทิสติก ผู้สอนต้องพิจารณาปรับให้สอดคล้องเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) โดยสถานศึกษาสามารถปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพความต้องการจำเป็นพิเศษ โดยใช้การวัดและประเมินผลการเรียนรู้เป็นเครื่องมือเพื่อตรวจสอบ ทบทวน คุณภาพของผู้เรียน และคำนึงถึงการพัฒนาผู้เรียนแต่ละบุคคลเป็นหลัก โดยอาศัยการเก็บ ข้อมูลของผู้เรียนทุกด้านที่แสดงพัฒนาการความก้าวหน้า และเป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการวัดและประเมินผลการเรียนของสถานศึกษา

6.2 การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกด้านการวัดและประเมินผล การเรียนรู้สำหรับนักเรียนออทิสติก

ที่	กลุ่มอาการ	ประเภทของการช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวก	การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกด้านการวัดและประเมินผล ที่ควรคำนึงถึง
1	น้อย	รูปแบบข้อสอบ	ใช้แบบทดสอบเหมือนเด็กทั่วไป
		การตรวจข้อสอบ	เป็นไปตามการสอบปกติ
		การปรับสถานที่สอบ	ปรับหรือจัดห้องสอบให้ผู้เรียน สามารถทำข้อสอบได้โดยมีสิ่งรบกวน น้อยที่สุด
		การปรับเวลา	ให้เวลาเพิ่มมากขึ้น ให้พักในเวลาสอบ
2	ปานกลาง	รูปแบบข้อสอบ	1. ปรับจำนวนข้อให้เหมาะสมกับ ระดับความบกพร่องของผู้เรียน 2. แบบทดสอบแบบเลือกตอบ ควรมีตัวเลือก 3 ตัวเลือก

ที่	กลุ่มอาการ	ประเภทของการช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวก	การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวก สะดวกด้านการวัดและประเมินผล ที่ควรคำนึงถึง
			3. รูปแบบข้อสอบเป็นภาพหรือ สัญลักษณ์ 4. ครูอ่านคำชี้แจงและข้อคำถาม ของแบบทดสอบให้นักเรียนได้
		การตรวจข้อสอบ	1. เขียนข้อความ/พูดแทนการเขียน 2. คิดเลขโดยใช้เครื่องคิดเลข 3. พูดโต้ตอบผ่านผู้ช่วยเขียน 4. ตอบข้อสอบเป็นตอน
		การปรับสถานที่สอบ	ปรับหรือจัดห้องสอบให้ผู้เรียน สามารถทำข้อสอบได้โดยมีสิ่งรบกวน น้อยที่สุด
		การปรับเวลา	ให้เวลาเพิ่มมากขึ้น ให้พักในเวลาสอบ
3	รุนแรง	รูปแบบข้อสอบ	1. แบบทดสอบแบบเลือกตอบ ควรมีเลือก 3 ตัวเลือก 2. ตัวเลือกที่เป็นภาพ และคำ หรือข้อความ
		การตรวจข้อสอบ	1. ครูอ่านข้อคำถามของแบบทดสอบ 2. เขียนข้อความ/พูด/ชี้/จับ 3. คิดเลขโดยใช้เครื่องคิดเลข 4. พูดโต้ตอบผ่านผู้ช่วยเขียน 5. พิมพ์หรือพูดโดยใช้โปรแกรมการ ลังการด้วยเสียงหรือคำพูด 6. แสดงท่าทางหรือใช้สัญลักษณ์ 7. ใช้วิธีแลกเปลี่ยนรูปภาพ (PECS) 8. ครูช่วยเหลือการกระตุ้นเตือนใน การข้อสอบ

ที่	กลุ่มอาการ	ประเภทของการช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวก	การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวก สะดวกด้านการวัดและประเมินผล ที่ควรคำนึงถึง
		การปรับสถานที่สอบ	ปรับหรือจัดห้องสอบให้ผู้เรียน สามารถทำข้อสอบได้โดยมี สิ่งรบกวนน้อยที่สุด
		การปรับเวลา	ให้เวลาเพิ่มมากขึ้นให้พักเวลาสอบ

จากการวัดและการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนออกทิสติกแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มอาการน้อย กลุ่มอาการปานกลางและกลุ่มอาการรุนแรง วิธีการวัดและประเมินการเรียนรู้ที่นักเรียนออกทิสติกกลุ่มอาการน้อยและปานกลางใช้วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 ส่วนออกทิสติกอาการรุนแรงจัดการเรียนการสอนห้องเรียนคู่ขนาน ใช้วิธีการวัดผลการเรียนรู้ตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)

7. การนิเทศ กำกับ ติดตาม

รุ่งรัชดาพร เวหะชาติ (2550, หน้า 146 – 148, อ้างถึงใน ชัยโย โทษุมพล, 2553, หน้า 25) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนในการบริหารงานนิเทศติดตามผลว่า การนิเทศจะประกอบด้วยบุคคล 2 กลุ่ม คือ ผู้นิเทศและผู้รับการนิเทศ เพื่อร่วมกันทำงานให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ร่วมกัน โดยใช้เทคนิควิธีที่เหมาะสม ขั้นตอนในการบริหารงานนิเทศจึงมีความสำคัญที่จะทำให้การดำเนินงานเป็นไปโดยเรียบร้อย และมีประสิทธิภาพว่ามี 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการในการนิเทศ เป็นขั้นตอนพื้นฐานที่สำคัญที่สุดก่อนผู้นิเทศจะดำเนินการนิเทศ ผู้นิเทศต้องทราบสภาพปัญหาและความต้องการของผู้รับการนิเทศ สภาพปัจจุบัน เป็นสภาพที่เป็นจริงและกำลังเป็นอยู่ในปัจจุบันส่วนความต้องการ หมายถึง เป็นจุดสุดท้ายที่ต้องการจะไปถึงเป็นสภาพที่คาดหวังว่าจะเกิดอย่างไรก็ตาม การกำหนดสภาพที่ต้องการและคาดหวังว่าจะเกิดขึ้นนั้น ควรจะคำนึงถึง นโยบายของสถานศึกษาในด้านการนิเทศ ปัญหาปัจจุบันที่จะ

เกิดขึ้นในสถานศึกษา ข้อมูลที่ได้จากสภาพปัจจุบัน หมายถึง สิ่งที่มีอยู่ทั้งทรัพยากรบุคคล และวัตถุ ผลการสำรวจความคิดเห็นที่มีต่อสภาพปัญหาและความต้องการนิเทศ

ขั้นตอนที่ 2 การวางแผนและการจัดทำโครงการนิเทศ การวางแผนตาม ลักษณะงานนิเทศติดตามผล หมายถึง วิธีการที่อาศัยหลักการและเหตุผล ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาสภาพปัจจุบัน และปัญหาความต้องการของสถานศึกษาว่า มีความต้องการนิเทศในด้านใด แล้วนำมาจัดทำแผนและโครงการต่อไป การจัดทำแผนและโครงการ ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการจัดทำรายละเอียดของแผนซึ่งเป็นการกำหนดวัตถุประสงค์ให้เฉพาะมากขึ้น และกำหนดเป้าหมายให้ชัดเจนขึ้น คือ แจกแจงกิจกรรมการนิเทศที่จะทำโครงการนั้น กำหนดแผนงานนิเทศ รวมถึงการกำหนดหน่วยปฏิบัติ ค่าใช้จ่าย เวลาและสถานที่ จัดทำงบประมาณโครงการ การของอนุมัติและการดำเนินงาน

ขั้นตอนที่ 3 การดำเนินงานนิเทศ เป็นการนำแผนงานหรือโครงการไปปฏิบัติเพื่อให้ได้ความต้องการหรือเป้าหมายที่วางไว้ มีดังนี้

1. การให้ความรู้ในงานที่ปฏิบัติ เป็นการให้ความรู้ ความเข้าใจถึงสิ่งที่จะต้องดำเนินการว่าจะต้องอาศัยความรู้ความสามารถอย่างไร จะมีขั้นตอนในการดำเนินการอย่างไร และจะทำอย่างไรจึงจะทำให้ผลงานออกมาอย่างมีคุณภาพ เป็นความจำเป็นสำหรับการเริ่มการนิเทศที่จัดขึ้นใหม่ เพื่อจะได้สร้างความเข้าใจกัน และทำให้การนิเทศนั้นได้ผล

2. การปฏิบัติงานประกอบด้วย การปฏิบัติงานที่ได้รับความร่วมมือจากบุคคลทุกฝ่าย คือ ผู้รับการนิเทศ ผู้ให้การนิเทศ และผู้บริหาร

3. การสร้างขวัญกำลังใจ ผู้รับการนิเทศควรให้การเสริมกำลังใจ โดยเฉพาะจากฝ่ายบริหาร เพื่อให้ผู้รับการนิเทศมีความมั่นใจและทำงานด้วยความพึงพอใจ

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลการนิเทศ เป็นขั้นสุดท้ายในการดำเนินการ ผู้รับผิดชอบคือผู้บริหารหรือบุคคลที่ได้รับมอบหมาย มีดังนี้

1. การประเมินผลต้องอาศัยข้อมูลที่นำเชื่อถือ โดยการตั้งจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน การใช้เครื่องมือและการรวบรวมข้อมูลที่เหมาะสม รวมทั้งการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้เป็นที่ยอมรับของฝ่ายนิเทศ ครูอาจารย์ และนักเรียน

2. การประเมินผลเป็นขั้นตอนหนึ่งของการนิเทศที่จำเป็นต้องทำ เมื่อได้จัดทำโครงการนิเทศแล้ว

3. การประเมินผลจะต้องอาศัยข้อมูลจากหลายฝ่าย

ทั้งผู้บริหาร ผู้นิเทศและผู้รับการนิเทศ

4. การประเมินผลสามารถทำได้ 2 ระยะ คือ การ

ประเมินผลระหว่างปฏิบัติงานหรือขณะปฏิบัติงาน (Formative Evaluation) เพื่อจะได้พิจารณาวิธีการดำเนินการเพื่อปรับปรุงโครงการ ส่วนการประเมินผลสรุปเป็นการประเมินผลเพื่อการตัดสินใจถึงผลที่ได้รับจากโครงการ

5. การประเมินผลเป็นระบบ มี 3 ส่วน คือ การประเมินที่

เป็นปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิตการประเมินผล มีเทคนิควิธีการดังนี้

5.1 การประเมินผลเชิงปริมาณ ซึ่งสามารถจะดำเนินการได้

ในลักษณะเดี่ยวหรือกลุ่ม ผู้ดำเนินการประเมินจะรวบรวมข้อมูลโดยใช้เครื่องมือชนิดต่างๆ ที่มีความน่าเชื่อถือ และมีความเที่ยงตรงในการวัด

5.2 การประเมินผลเชิงคุณภาพ เป็นผลจากการสังเกต สัมภาษณ์

การประชุมสัมมนาร่วมกัน โดยทั่วไปการประเมินผลการนิเทศจะใช้วิธีทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพประกอบกันไปเพื่อให้ข้อมูลที่ถูกต้อง และน่าเชื่อถือได้

สำนักทดสอบทางการศึกษา (2553, หน้า 2 – 10) อธิบายถึงขั้นตอน

การนิเทศแบบให้คำชี้แนะเพื่อเพิ่มศักยภาพครูและผู้บริหารสถานศึกษาให้สามารถจัดการเรียนรู้และยกระดับคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาให้สูงขึ้นว่า มีขั้นตอนหลักสำคัญ อยู่ 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมการก่อนการให้คำชี้แนะ การเตรียมการก่อนการ

ให้คำชี้แนะ เป็นการเตรียมองค์ความรู้ในการนำไปใช้ในการชี้แนะโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยให้ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้นิเทศจะคอยแนะนำ ให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ ให้ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ผู้ชี้แนะจะเสนอแนะแล้ว ต้องให้ครูได้วิเคราะห์ตนเอง ให้สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ ในสภาวะแวดล้อมต่างๆ และสามารถแก้ปัญหาอุปสรรคในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้หมดไป การให้คำชี้แนะจะช่วยให้ครูสามารถสะท้อนภาพการปฏิบัติงานของครู เพื่อให้ตระหนักว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นจะต้องใช้วิธีการจัดการเรียนรู้อย่างไร เพื่อที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู ขณะเดียวกันผู้ให้คำชี้แนะจะได้ข้อมูล ความรู้ที่จำเป็น ซึ่งครูยังขาดอยู่ ดังนั้น การให้คำชี้แนะที่มีประสิทธิภาพไม่เพียงขึ้นอยู่กับทักษะของผู้นิเทศ

และความสามารถในการรับการนิเทศ (Receptiveness) ของครูเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับองค์ประกอบแวดล้อมหลายประการด้วยกัน ผู้ชี้แนะควรจะต้องเป็นผู้รักการอ่าน รักการแสวงหาความรู้ และจะต้องมีความพร้อมก่อนการให้คำชี้แนะ

ขั้นตอนที่ 2 การดำเนินการให้คำชี้แนะ ขั้นตอนการดำเนินงานให้คำชี้แนะเป็นขั้นตอนที่ศึกษานิเทศก์หรือผู้ชี้แนะ ช่วยให้ครูนำความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่ หรือที่ได้รับจากการอบรมไปปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จตามศักยภาพหรือความสามารถของครูแต่ละคน เป็นการพัฒนามกลุ่มครูจำนวนน้อยหรือรายบุคคลอย่างเข้มข้น ทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิด เช่น การสังเกตการณ์สอนในชั้นเรียน พิจารณาผลงานนักเรียนร่วมกันกับครู เป็นการพัฒนาในบริบทการทำงานในสถานศึกษา

ขั้นตอนที่ 3 การสรุปผลการให้คำชี้แนะ การสรุปผลการให้คำชี้แนะเป็นขั้นตอนที่ศึกษานิเทศก์ หรือผู้ให้คำชี้แนะเปิดโอกาสให้ครูได้สรุปผลการให้คำชี้แนะเพื่อให้ได้หลักการสำคัญไปปรับปรุงหรือพัฒนาการเรียนการสอนของตนเองต่อไป มีการวางแผนที่จะกลับมาชี้แนะร่วมกันอีกครั้งว่า ความรู้ความเข้าใจใหม่ที่ได้รับการชี้แนะครั้งนี้จะเกิดผลในทางปฏิบัติเพียงใด รวมไปถึงการตกลงร่วมกันเรื่องให้ความช่วยเหลืออื่นๆ เช่น หาเอกสารมาให้ศึกษา ประสานงานกับบุคคลอื่นๆ แนะนำแหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม เป็นต้น

ดังนั้น การนิเทศ กำกับ ติดตาม การจัดการเรียนการสอนสำหรับห้องเรียนคู่ขนานออกทิสติก มีประเด็นการพิจารณา ดังนี้ 1) การวางแผนสร้างเครื่องมือนิเทศ 2) มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการนิเทศ 3) มีการนิเทศ ติดตามการดำเนินงาน 4) มีการประเมินผลการนิเทศ และ 5) มีการสรุปรายงานผลการนิเทศ

กระบวนการนิเทศ กำกับ ติดตาม การจัดการห้องเรียนคู่ขนานออกทิสติกของโรงเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งจะได้รับนิเทศภาคเรียนละ 1 ครั้ง

ผู้นิเทศ คือ ศึกษานิเทศก์จากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และบุคลากร

ผู้รับการนิเทศ คือ ครูผู้สอนห้องเรียนคู่ขนานออกทิสติก

จากการนิเทศ กำกับ ติดตาม ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ การนิเทศการจัดกระบวนการเรียนรู้ เป็นการสังเกตการณ์การจัดการกระบวนการเรียนรู้ในชั้นเรียนที่มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบ โดยผู้นิเทศและผู้ถูกนิเทศจะร่วมมือกันในการวางแผน การสังเกตและการประเมินผลการจัดกระบวนการเรียนรู้ โดยอาศัยหลักการของการเรียนรู้ร่วมกัน ทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ไปพร้อมกันเพื่อให้ค้นพบวิธีการแก้ไขปัญหาด้วยตนเองเพื่อให้ครูสามารถจัดกระบวนการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมี

ประสิทธิภาพ เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ศูนย์วิจัยและพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนรวมสำหรับบุคคลออทิสติก โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น (2552, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง การศึกษาสภาพบริบทในการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลออทิสติก ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองของบุคคลออทิสติกรู้สึกโดดเดี่ยวไม่มีที่พึ่ง ต้องแสวงหาความรู้จากการศึกษาด้วยตนเอง ไม่มีสถานศึกษาให้คำแนะนำ ปรีกษาและให้โอกาสผู้ปกครองแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์เกี่ยวกับเด็กออทิสติก ระบบการจัดเก็บข้อมูลในโรงพยาบาลไม่สามารถระบุจำนวนเด็กออทิสติกได้อย่างชัดเจน และผู้บริหารโรงเรียนมีความคิดเห็นว่า โรงเรียนไม่ได้เตรียมพร้อมด้านสิ่งแวดล้อม องค์ความรู้ เจตคติของบุคลากรก่อนรับบุคคลออทิสติกเข้าโรงเรียน

ขวัญตา ไตยราช (2552, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง สภาพและปัญหาการปฏิบัติงานตามภารกิจของบุคลากรด้านการศึกษาพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมจังหวัดระยอง ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพการปฏิบัติงานตามภารกิจของบุคลากรด้านการศึกษาพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมจังหวัดระยอง อยู่ในระดับมาก 2) ปัญหาการปฏิบัติงานของบุคลากรด้านการศึกษาพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมจังหวัดระยอง อยู่ในดับปานกลาง และ 3) แนวทางในการพัฒนาการปฏิบัติงานของบุคลากรด้านการศึกษาพิเศษ ในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม มีแนวทางที่บุคลากรมีความเห็นตรงกันมากที่สุด 3 ลำดับ คือ การจัดหา จัดจ้างครูการศึกษาพิเศษในโรงเรียนให้เพียงพอต่อเด็กพิเศษ ผู้ปกครองไม่ยอมรับความจริงว่าลูกของตนเองเป็นเด็กพิเศษ และการจัดให้การอบรมเสริมความรู้ด้านการศึกษาพิเศษให้กับบุคลากรที่สอนเด็กพิเศษอย่างต่อเนื่อง

ฉวีวรรณ เมื่อซอง (2555, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง การศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการดำเนินงานการบริหารจัดการเรียนร่วมในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 29 ผลการศึกษาพบว่า สภาพปัญหาและแนวทางดำเนินการบริหารจัดการเรียนร่วม ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงาน

เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 29 ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านนักเรียน ด้านสภาพแวดล้อม ด้านการเรียนการสอน ด้านเครื่องมือเป็นรายข้อ รายด้านและรวมทุกด้าน พบว่า ข้าราชการครู มีความคิดเห็นต่อสภาพและแนวทางดำเนินการบริหารจัดการเรียนร่วม ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ส่วนความคิดเห็นต่อปัญหาและแนวทาง ดำเนินการบริหารจัดการเรียนร่วม ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ผลการเปรียบเทียบสภาพปัญหาและแนวทางการดำเนินการบริหารจัดการเรียนร่วม พบว่า ข้าราชการครูที่มีตำแหน่งต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสภาพและแนวทางการดำเนินการ บริหารจัดการเรียนร่วมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านกิจกรรมการ เรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แนวทางการดำเนินการ บริหารจัดการเรียนร่วมจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารสถานศึกษา พบว่า การบริหารจัดการ เรียนร่วมให้ประสบผลสำเร็จนั้นผู้บริหารต้องเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง บริหารแบบมีส่วนร่วม กำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ กลยุทธ์แผนงาน/โครงการ/กิจกรรม ให้ ครอบคลุมถึงเด็กพิการเรียนร่วม มีการนิเทศและติดตามงานอย่างเป็นระบบและสม่ำเสมอ การมอบหมายภาระงานชัดเจน โปร่งใสตรวจสอบได้ ส่วนแนวทางการดำเนินการบริหาร จัดการเรียนร่วมในด้านนักเรียนนั้นต้องเตรียมความพร้อมนักเรียนทั่วไปและนักเรียนที่มี ความต้องการพิเศษด้านสภาพแวดล้อมมีการจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพให้มีข้อจำกัด สำหรับเด็กพิการเรียนร่วมน้อยที่สุด บุคลากรที่เกี่ยวข้องมีการประชาสัมพันธ์ เผยแพร่เรื่อง การจัดการเรียนร่วมให้ผู้ปกครอง ชุมชนรับทราบด้านกิจกรรม การเรียนการสอน มีการบริหารจัดการหลักสูตรอย่างเป็นระบบ ด้านเครื่องมือมีการกำหนดนโยบาย วิสัยทัศน์ พันธกิจเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม จัดสรรงบประมาณเพียงพอ ประสานงานกับ หน่วยงานอื่นที่ให้ความช่วยเหลือ

เบญจวรรณ จุลหงส์ (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง การศึกษาสภาพ การบริหารโรงเรียนแกนนำ จัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีทของโรงเรียนในสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง ผลการศึกษาพบว่า สภาพการ บริหารโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีทของโรงเรียนในสังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็น รายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากด้านที่มีการดำเนินงานมากไป น้อย ได้แก่ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสภาพแวดล้อม ด้านเครื่องมือ และด้าน นักเรียน เปรียบเทียบสภาพการบริหารโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้าง

ซีทของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา จำแนกตามตำแหน่งและประสบการณ์ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบสภาพการบริหารโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท จำแนกตามขนาดโรงเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านสภาพแวดล้อมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านนักเรียน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านเครื่องมือ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วัชรพงศ์ ปราภฏ, สุวพัชร์ ช่างพินิจ และพวงทอง ไสยวรรณ (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง แนวทางการจัดการเรียนการสอนห้องเรียนคู่ขนานบุคคล ออทิสติกในเขตภาคเหนือตอนล่างกลุ่ม 5 ผลการวิจัยพบว่า การศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนห้องเรียนคู่ขนานออทิสติกในเขตภาคเหนือตอนล่างดำเนินมี 3 แนวทาง คือ 1) การประสานความร่วมมือกับบุคลากรภายในโรงเรียนโดยประกาศเป็นนโยบายของโรงเรียน 2) การจัดทำแผนงาน/ปฏิทินการดำเนินโครงการศึกษาดูงานโดยมีคณะกรรมการ เพื่อให้โครงการเกิดประสิทธิภาพตรงกับความต้องการและเหมาะสมกับนักเรียนและ 3) การนำเสนอข้อมูลของนักเรียนให้กับผู้ปกครองที่เน้นการจัดทำรายงานผลการเรียน หรือ ผลพัฒนาศักยภาพของนักเรียน

ชมพูนุช สมจันทร์ (2557, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง การศึกษาการจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีทของโรงเรียนวชิรวิทย์ จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่ามี การปฏิบัติเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมด้านวิชาการด้านอารมณ์ ด้านสังคม ระบบเพื่อน ช่วยเพื่อนในห้องเรียนให้ผู้เรียนส่วนใหญ่ในห้องเรียนมีความตระหนักในการช่วยเหลือ และสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมต่อเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษมีการสอนทักษะการช่วยเหลือเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษแก่ผู้เรียนในชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสม ตลอดจน ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษได้รับการแนะนำชี้แจงเป็นพิเศษในการช่วยเหลือตนเอง ด้านสภาพแวดล้อม (E : Environment) พบว่าได้มีการประชุมวางแผนงานร่วมกันของ บุคลากรฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนร่วม พบว่าด้านผู้บริหารมีความตระหนัก และส่งเสริมสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนร่วมมีความรู้ความเข้าใจในการดำเนินการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษมากขึ้น ด้านกิจกรรมการเรียนสอน (A : Activities) พบว่า ครูมีการจัดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการจัดการ

เรียนการสอนที่หลากหลาย สอนจากง่ายไปยาก โดยใช้เทคนิคการสอน ได้แก่ กิจกรรม เพื่อนช่วยเพื่อน และกิจกรรมช่วยสอนการบ้านและอ่านหนังสือให้ลูกฟัง รวมทั้งได้มีการจัด ตารางเวลาให้บริการสอนเสริม ได้แก่ กิจกรรมสอนเสริมตอนเย็น และกิจกรรมห้องเรียน พิเศษด้านเครื่องมือ (T : Tools) พบว่า โรงเรียนมีนโยบาย วิสัยทัศน์ พันธกิจ ซึ่งเป็นการ กำหนดทิศทางในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนร่วม ในโรงเรียนหลังจากทำการศึกษาพบว่า โรงเรียนมีการกำหนดทิศทางในการปฏิบัติงานให้ ครู และบุคลากรสนับสนุนทางการศึกษาในโรงเรียน โดยในการรับผู้เรียนเข้ามาศึกษา ในภาคเรียนต่อมาโรงเรียนได้กำหนดให้มีการแต่งตั้งรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการและคณะ เป็นผู้คัดเลือกสอบสัมภาษณ์ผู้ปกครองและผู้เรียนก่อนการสมัครเรียน เพื่อเป็นการ คัดกรองเบื้องต้น รวมถึงโรงเรียนได้มีการสนับสนุน โดยการจัดสรรงบประมาณส่งเสริมให้ บุคลากรครูได้ไปทำการอบรมสัมมนา เรื่อง ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ และในบาง โอกาสโรงเรียนได้เชิญวิทยากรพิเศษมาให้ความรู้แก่ครู ผู้ปกครอง ในเรื่องการดูแล ช่วยเหลือผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ แต่ยังไม่มีการผลิตสื่อ หรือวัสดุ อุปกรณ์ต่างๆ เพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษระดับผู้ใหญ มีความซับซ้อน และมีข้อจำกัด จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนการสื่อสารทางเทคโนโลยี เพื่อบอกความต้องการของตนเอง แสดงความคิดและตัดสินใจสำหรับบุคคลออทิสติก

ภัทรนันท์ อิงภู และคณะ (2557, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง การพัฒนา ทักษะการปฏิบัติตัวในโรงเรียนของเด็กออทิสติก โดยการสอนด้วยเรื่องราวทางสังคม ในการนำเสนอข้อมูลและการวิจัยผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลเป็นตารางและนำไปจัดทำเป็นกราฟ เปรียบเทียบการปฏิบัติตัวของนักเรียนออทิสติกทั้งก่อนและหลังผลการวิจัยพบว่าหลังเรียน นักเรียนออทิสติก สามารถปฏิบัติตัวในโรงเรียนได้ดีขึ้นและนักเรียนออทิสติกสามารถร่วม กิจกรรมในตอนเช้าได้ดีขึ้น

จุฑามาศ เพชรโลสม (2558, 132 – 133) ได้ทำวิจัย เรื่อง สภาพการ ดำเนินงานการบริหารจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบุรี เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่ม ตัวอย่างในโรงเรียนประถมศึกษาที่จัดการเรียนร่วมที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็น ต่อสภาพการดำเนินงานการบริหารจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วมในโรงเรียน ประถมศึกษาแตกต่างกัน 2) ประสพการณ์ในการปฏิบัติงานต่างกัน มีความคิดเห็นต่อ สภาพการดำเนินงานการบริหารจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา

แตกต่างกัน 3) ขนาดของโรงเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสภาพการดำเนินงานการบริหารจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา แตกต่างกัน และ 4) กลุ่มตัวอย่างที่จัดการเรียนร่วมที่มีประสบการณ์ด้านการศึกษาพิเศษต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสภาพการดำเนินงานการบริหารจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา แตกต่างกัน

ธัญญารัตน์ เมืองอินทร์ (2558, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง การศึกษาสภาพ ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหา การให้บริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มสำหรับเด็กพิการ ของศูนย์การศึกษาพิเศษภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามทัศนะของครูการศึกษาพิเศษ ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพการดำเนินงานการให้บริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มสำหรับเด็กพิการของศูนย์การศึกษาพิเศษ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามทัศนะของครูการศึกษาพิเศษ อยู่ในระดับมาก 2) ปัญหาการดำเนินงานการให้บริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่ม สำหรับเด็กพิการของศูนย์การศึกษาพิเศษ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามทัศนะของครูการศึกษาพิเศษ อยู่ในระดับปานกลาง 3) ปัญหาการดำเนินงานการให้บริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่ม สำหรับเด็กพิการของศูนย์การศึกษาพิเศษ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามทัศนะของครูการศึกษาพิเศษ จำแนกตามเพศ จำแนกตามวุฒิการศึกษา และจำแนกตามประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน โดยรวมไม่แตกต่างกัน 4) แนวทางการแก้ไขการดำเนินงานการให้บริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่ม สำหรับเด็กพิการของศูนย์การศึกษาพิเศษ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามทัศนะของครูการศึกษาพิเศษ ด้านที่ 1) มีการจัดกระบวนการให้บริการก่อนการให้บริการตามประเภทความพิการ ด้านที่ 2) มีการติดต่อประสานงานและพานักเรียนไปสถานศึกษาอื่น ด้านที่ 3) มีการจัดอบรมให้ความรู้แก่บุคลากรและจัดทำเอกสารประเมินพัฒนาการนักเรียน ด้านที่ 4) มีการจัดทำคู่มือการให้บริการ ด้านที่ 6) มีการให้ผู้ปกครองเป็นผู้ประเมินความก้าวหน้าของนักเรียนร่วมด้วย และด้านที่ 7) มีการจัดลำดับขั้นตอนการออกนิเทศทุกภาคเรียนอย่างต่อเนื่อง

ธีระพงษ์ พรหมกุล (2558, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง การศึกษาสภาพการบริหารจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท (SEAT) เป็นฐานในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 ผลการศึกษาพบว่า สภาพการบริหารจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท (SEAT) เป็นฐานในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เปรียบเทียบสภาพการบริหารจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท (SEAT)

เป็นฐานในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1
 จำแนกตามตำแหน่ง โดยภาพรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
 เปรียบเทียบสภาพการบริหารจัดการการเรียนรู้ร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท (SEAT) เป็นฐาน
 จำแนกตามประสบการณ์โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
 ยกเว้นด้านนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เปรียบเทียบสภาพ
 การบริหารจัดการการเรียนรู้ร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท (SEAT) เป็นฐานจำแนกตามขนาด
 โรงเรียนโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้น ด้านการ
 จัดการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รุ่งรัตน์ วิโย (2560, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารจัดการเรียนรู้ร่วมตามโครงสร้างซีทกับผลการดำเนินงานตามมาตรฐานการจัดการเรียนรู้ร่วมในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรู้ร่วมจังหวัดนครพนม ผลการวิจัยพบว่า

1) การดำเนินงานการบริหารจัดการเรียนรู้ร่วมแบบโครงสร้างซีทของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรู้ร่วมจังหวัดนครพนม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผลการเปรียบเทียบจำแนกตามสถานภาพและขนาดของโรงเรียน โดยรวมพบว่าไม่แตกต่างกัน 2) ผลการดำเนินงานการบริหารจัดการเรียนรู้ร่วมตามมาตรฐานการจัดการเรียนรู้ร่วมของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรู้ร่วมจังหวัดนครพนม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผลการเปรียบเทียบจำแนกตามสถานภาพและขนาดของโรงเรียน โดยรวมพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) การดำเนินงานตามโครงสร้างซีท มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการดำเนินงานตามมาตรฐานการจัดการเรียนรู้ร่วมของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรู้ร่วมจังหวัดนครพนมในระดับสูง ($r = .79$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

งานวิจัยต่างประเทศ

Christine Benedict (2007, Abstract) ได้ทำวิจัย เรื่อง ปัญหาการสื่อสารสำหรับเด็กออทิสติก : การทบทวนวรรณกรรม ผลการวิจัยพบว่า วรรณกรรมเกี่ยวปัญหาการสื่อสารและวิธีการที่ใช้ ในการส่งเสริมการเรียนรู้ทางภาษาและการพัฒนาทักษะการสื่อสารในเด็กออทิสติก วิธีการสอนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการสื่อสารและแก้ปัญหาพฤติกรรมสื่อสารโดยใช้โปรแกรมและเทคนิคต่างๆ รวมกันอาจจะมีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าการแก้ปัญหาด้วยวิธีการเดียว

Jennifer L. Chaney (2010, Abstract) ได้ทำวิจัย เรื่อง การจัดการห้องเรียน

ออทิสติกส่งผลกระทบต่อการศึกษาที่โรงเรียนของรัฐ ผลการวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกที่มีความบกพร่องทางการสื่อสาร สังคมจะต้องได้รับการสนับสนุน สื่อเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก และสร้างความเข้าใจให้บุคลากรในการจัดการศึกษา พิเศษสำหรับเด็กออทิสติกนักวิชาการศึกษาหรือครูต้องรู้จักผู้เรียนในชั้นเรียนเพื่อวิเคราะห์ จุดเด่นจุดด้อยของผู้เรียนและวางแผนในการจัดการศึกษาเป็นรายบุคคล

Weller, Lynda G (2012, Abstract) ได้ทำวิจัย เรื่อง ทักษะคติของผู้บริหาร ที่มีต่อนักเรียนออทิสติกในห้องเรียนรวมประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่าผู้บริหารมีความเห็นว่าการจัดการเรียนรวมของนักเรียนพิการทุกประเภทความพิการมีความเห็นว่ นักเรียนออทิสติกเรียนรวมในชั้นเรียนปกติจะประสบความสำเร็จมากกว่าเด็กพิการประเภทอื่น

Rana Chaaya (2012, Abstract) ได้ทำวิจัย เรื่อง การเรียนรวมของนักเรียนออทิสติกในห้องเรียนการศึกษาทั่วไป ผลการวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกสเปกตรัม ASD มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นภายในห้องเรียนศึกษาทั่วไป ครูเป็นผู้ที่มีความสำคัญมากขึ้น และมีความรับผิดชอบสำหรับการให้ความรู้จัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กออทิสติก ASD ด้วยวิธีการต่างๆ ที่จะตอบสนองความต้องการจำเป็นของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกัน การสร้างความสัมพันธ์และการปฏิบัติงานของครูส่งผลกระทบต่อเด็กเรียนในห้องเรียน

Colleen Anne Kidney (2015, Abstract) ได้ทำวิจัย เรื่อง การสื่อสารด้วยการทบทวนของเด็กออทิสติกและการมีส่วนร่วมของชุมชน : สสำรวจการมีส่วนร่วมในชุมชนออนไลน์การเลือกใช้การสื่อสารของออทิสติกอัตลักษณ์และการกำหนดตัวเอง ผลการวิจัยพบว่า การสื่อสารของบุคคลออทิสติกระดับผู้ใหญ่มีความซับซ้อน และมีข้อจำกัด จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนการสื่อสารทางเทคโนโลยี เพื่อบอกความต้องการของตนเอง แสดงความคิดและตัดสินใจสำหรับบุคคลออทิสติก

จากงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้

จะเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลออทิสติก รูปแบบเรียนรวมในชั้นเรียนปกติจะประสบความสำเร็จมากกว่าเด็กพิการประเภทอื่น และครูเป็นผู้ที่มีความสำคัญมากขึ้น ต้องรู้จักผู้เรียนในชั้นเรียนเพื่อวิเคราะห์จุดเด่นจุดด้อยของผู้เรียนและวางแผนในการจัดการศึกษาเป็นรายบุคคล และมีความรับผิดชอบสำหรับการให้ความรู้จัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กออทิสติก ด้วยวิธีการต่างๆ ที่จะตอบสนองความต้องการจำเป็นของผู้เรียน ที่มีความแตกต่างกัน เช่น การสร้างความสัมพันธ์ และการปฏิบัติงาน

ของครูส่งผลต่อนักเรียนในห้องเรียน โดยเฉพาะนักเรียนออทิสติกที่มีความบกพร่องทางการสื่อสาร สังคม จะต้องได้รับการสนับสนุน สื่อ เทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวกสนับสนุน และสร้างความเข้าใจให้บุคลากรในการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กออทิสติก

จากการศึกษาเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สภาพการ

ดำเนินงานและผลสำเร็จของการบริหารจัดการห้องเรียนคู่ขนานออทิสติก ของโรงเรียน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) บุคคลออทิสติก คือ บุคคลที่มีความผิดปกติของระบบการทำงานของสมองบางส่วน ซึ่งส่งผลต่อความบกพร่องทางพัฒนาการด้านภาษา ด้านสังคมและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมีข้อจำกัดด้านพฤติกรรม หรือมีความสนใจจำกัดเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยความผิดปกตินั้นค้นพบได้ก่อนอายุ 30 เดือน 2) ห้องเรียนคู่ขนานออทิสติก คือ ห้องเรียนพิเศษ ที่ทางสถานศึกษาจำเป็นต้องจัดหาไว้เพื่อใช้ในการเรียนการสอนของเด็กออทิสติกโดยเฉพาะ และจะมีกิจกรรมการเรียนการสอนในทุกเรื่องที่เด็กต้องได้รับการเรียนรู้ นอกเหนือจากการเรียนร่วมกับเพื่อน buddy ในห้องเรียนปกติ 3) การจัดห้องเรียนคู่ขนานออทิสติก เป็นการจัดให้มีห้องเรียนเฉพาะของนักเรียนออทิสติกในโรงเรียนปกติ เพื่อให้นักเรียนออทิสติกได้เรียนรู้ การสื่อสาร สังคมและพฤติกรรมจากนักเรียนปกติในวัยเดียวกัน ซึ่งมีแนวการจัดการศึกษาหลักสูตร วิธีสอน เครื่องมือและอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น สภาพการณ์ที่เป็นจริงในการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนที่เปิดสอนห้องเรียนคู่ขนานออทิสติก เช่น การจัดห้องเรียนสำหรับเด็กออทิสติก บรรยายภาค สื่อสิ่งอำนวยความสะดวก แหล่งเรียนรู้ภายในห้องเรียนภายนอกห้องเรียน และการประเมินที่แตกต่างไปจากเด็กปกติ เพื่อสนองความต้องการและความสามารถของนักเรียนออทิสติกประกอบไปด้วย การจัดห้องเรียนคู่ขนานออทิสติก การคัดกรอง คัดแยก วินิจฉัย การจัดการเรียนการสอน เทคนิควิธีการสอน การใช้หลักสูตรสำหรับนักเรียนออทิสติกการวัดและประเมินผลและการนิเทศ กำกับ ติดตาม